PHLEGONTIS TRALLIANI,

Quæ exſtant, Opuſcula.

IOANNES MEVRSIVS
Recenſuit, & *NOTAS*
Addidit.

LVGDVNI BATAVORVM,
Apud ISAACVM ELZEVIRIVM.
ANNO CIƆ IƆCXX.

Nobilißimis & Amplißimis Viris,

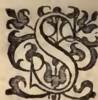
REI MARITIMÆ

In Collegio Amſtelodamenſi Conſiliarijs,

IOANNES MEVRSIVS

Dedico, Conſecroque.

Nob. & Ampl. Viri,

Oleo equidem crebrò mecum reputare, dandum omninò operam eſſe, ne ingratus deprehēdar; quod ingenuo homini crimē inter ſumma eſt putandum. In hâc curâ dum diſpicio, quibus publicè, aut priuatim, aliquid debeam; Vos in primis occurriſtis, quibus publicè me obſtrictum ani-

maduertebam. Nam in illo munere veſtro, dum rem publicam accuratis, & de cunctis benè meremini, qui, hîc vitam tranſigentes, ſeque, fortunaſque ſuas, Belgio huic fœderato crediderunt; omnes etiam vobis maximè obligatis. Horum cùm pars ego quædam, beneficijs quoque veſtris inter omnes me obſtrictum, quomodo negare poſſim? Ergo vt publicè de me benè meriti eſtis, ita etiam publicè Vobis gratias ago; eoque nomine nunc Phlegontem iſtum offero, qui hoc meis verbis faciat, teſteturque apud omnes, quotquot viuunt, & victuri ſunt deinceps, quibus cura Literarum humaniorum eſt, eritve; beneficium me agnoſcere potuiſſe, & ingenuè profiteri voluiſſe. Rogo autem, ne hoc gratitudinis meæ, obſeruantiæque item, teſtimonium aſper-

nemini.

nemini. Etſi enim, ſi quis molem libri ſpectet, perexiguum eſt; tamen, ſi hunc animum meum attendatis, qui cum beneficijs veſtris promptâ gratitudine certat, iam veſtrorum meritorum magnitudinem aliquo modo exæquatam fatebimini. Quod ſi vincor nihilominus, etiam hoc orare audebo, vt humanitate veſtrâ deficientem adiuuetis, & benignè interpretando hunc defectum ſuppleatis: atque vt hactenus inter omnes publicè me obſtrictum cenſui, ita deinceps etiam priuatim arbitrabor. Opto porrò, vt Phlegontis, quem nunc Vobis conſecraui, MIRABILIA perlegentes, animum, à negotijs grauioribus feſſum, recreetis; vitæ autem longitudine cum LONGÆVIS contendentes, eâ illam cum lætitiâ habeatis, quâ ſpectari quondam

Olympia consueuerunt. Istud votum,

Nob. & Ampl. Viri,

Deum Opt. Max. veneror vti ratum esse velit, & consilia Reip. salutaria Vobis donet. Lugduni Batauorum, ad diem VII Decemb. cIↄ Iↄ cXIX.

BENIGNE

BENIGNE LECTOR,

CVm Antigono nuper manum admouiſſem, non abs re facturum me exiſtimabam, ſi Phlegonti, & Apollonio, qui eiuſdem notæ erant, ac cum eo quondam editi, vnâ operâ admouerem. Apollonius, mox ſequetur; at nunc en Phlegontem tibi, aliquot locis emendatum in Hiſtoriâ, aut nominibus item Conſulum Romanorum. Inſanos autem iſtos oraculorum verſus, ſine aliquâ codicum meliorum ope, tangere minimè viſum fuit; ne in iſtis quidem locis, qui; ſi non reſtitui poterant, tamen coniecturâ aliquâ, & fortaſſe non incertâ, adiuuari. Sed his abſtinere malui; tu intereà iſtis vtere, ac me ama.

SERIES

SERIES
Operis.

PHLE-

PHLEGONTIS

TRALLIANI

De Rebus Mirabilibus

Liber.

GVILIELMO XYLANDRO

Augustano Interprete.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ
ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ.
Περὶ θαυμασίων.

*　*　*

Ἐλλείπει τινά.

ΚΕΦ. Α΄.

εἰς τὸν ξενῶνα παραπορεύεται ταῖς θύραις, καὶ καιομένου τοῦ λύχνου, καθημένην ἴδεν τὴν ἄνθρωπον παρὰ τῷ Μαχάτῃ. οὐκ ἔτι δὲ καρτερήσασα πλείονα χρόνον, διὰ τὸ θαυμαστὸν τῆς φαντασίας, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα, καὶ βοήσασα μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χαρίτω καὶ Δημόστρατε, ᾤετο δεῖν ἀναστάντας ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτοὺς μετ' αὐτῆς πορεύεσθαι· πεφηνέναι γὰρ ζῶσαν, εἶναί τε μετὰ τοῦ ξένου διά τινα θείαν βούλησιν ἐν τῷ ξενῶνι. τῆς δὲ Χαρίτους παράδοξον λόγον ἀκουούσης, συνέβη τὴν ψυχὴν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλα-

γῆ. ἡμο-

PHLEGONTIS TRALLIANI,

De Mirabilibus, Liber.

Deest principium.

CAP. I.

* per fores in diuerſorium exit: &, ardente lucerna, videt illam ſedentem apud Machaten. neque diutius ſe continens, ob ſpectri miraculum, ad matrem accurrit, magnaque vociferatione inclamans, Charito & Nicoſtrate, ſurgere eos iuſſit, ſecumque ad filiam accedere. hanc enim ſibi viuam eſſe viſam, & dei cuiuſdam voluntate eſſe in diuerſorio cum hoſpite. Charito, cùm ſermonem incredibilem audiuiſſet, principio nuncij mag-

nitudine, & tumultuatione nutricis, consternata, animi est passa deliquium: mox filiæ recordata, fleuit: tandem insanire nutricem dixit, atque abire iussit celeriter. Nutrice verò exprobrante ipsi, quòd præ ignauia suam filiam videre negligeret, (nam se quidem sanam esse, atque animo sibi constare.) ægrè tandem Charito partim à nutrice coacta, partim videre, cupiens quid rei accidisset, ad fores hospitij se confert: idque serò, quòd multum effluxisset temporis, dum secundus nuncius perferretur. quo factum est, vt illi iam quiescerent. Mater igitur, contuita vestes quidem, & lineamenta vultus, visa sibi est agnoscere. Cum autem nulla esset veritatis rei perscrutandæ ratio, quiescendum sibi duxit, sperans se manè surrecturam, filiamque depræhensuram: aut, si seriùs veniret, è

Macha-

γῇ γινομένῃ ἐκλυθεῖσαν, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀγγελίας, καὶ διὰ τὴν ταραχὴν τῆς τροφοῦ· μετὰ μικρὸν δὲ μνησθεῖσαν τῆς θυγατρὸς, κλαίειν. τὰ δὲ ἔσχατα, καταγνῶναι τῆς πρεσβύτιδος μανίαν, κελεύειν τε ἀπαλλάττεσθαι ἀπ᾽ αὐτῆς ταχέως. ἐνδιαζούσης δὲ τῆς τροφοῦ, καὶ λεγούσης μετὰ παρρησίας, ὡς μὲν φρονεῖ τε καὶ ὑγιής ἐστιν. ἡ δὲ δι᾽ ὄκνον οὐ βούλοιτο τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἰδεῖν, μόλις ἡ Χαριτὼ τὰ μὲν βιασθεῖσα ὑπὸ τῆς τροφοῦ, τὰ δὲ εἰδῆσαι βουλομένη τὸ συμβεβηκὸς, παραγίνεται πρὸς τὰς θύρας τοῦ ξενῶνος, διὰ τὸ γεγονέναι πλείονα χρόνον, ὡς αὖ δευτέρας ἀγγελίας συνετελεσμένης, ὀψέ ποτε ἧκεν ἡ Χαριτώ. διὸ συνέβαινεν ἐκείνους μὲν ἤδη ἀναπαύεσθαι. Ἀνακύψασα δ᾽ οὖν ἡ μήτηρ, τὰ μὲν ἱμάτια, καὶ τὸν τύπον τῆς ὄψεως, ἐνόμιζεν ἐπιγινώσκειν· τὴν δὲ ἀλήθειαν ἐξετάσαι κατ᾽ οὐδένα τρόπον δυναμένη, τὴν ἡσυχίαν ᾤετο δεῖν ἔχειν. πρωῒ γὰρ ἤλπιζεν ἀναστᾶσα, καταλήψεσθαι τὴν ἄνθρωπον· ἐὰν δὲ ὑστερήσῃ, διερω-

διερωτήσασαν τὸν Μαχάτην περὶ πάντων· οὐ γὰρ ἄν ποτε ψεύσασθαι τηλικαύτην πρᾶξιν ἐρωτώμενον αὐτόν· διόπερ σιωπήσασα, ἀπῆλθεν. Ὄρθρου δὲ γενομένου, τὴν μὲν εἴτε διὰ θείαν βούλησιν, εἴτε κατ' αὐτοματισμὸν, λαθοῦσαν, ἀπελθεῖν συνέβη. τὴν δὲ παραγινομένην, διὰ τὴν ἀπόλυσιν δυσφορεῖν τῷ νεανίσκῳ· καὶ τῷ ξένῳ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐξηγησαμένην, ἀξιοῦν περὶ τὰ γόνατα περιπλεκομένην τοῦ Μαχάτου, τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν, μηδὲν ἀποκρυψαμένην· ὁ δὲ νεανίσκος ἀγωνιάσας, τὴν ἀρχὴν μὲν διεταράχθη· μόλις δέ ποτε τὸ ὄνομα διεσάφησεν, ὅτι Φιλίννιον εἴη· καὶ τὴν ἀρχὴν διηγήσατο τῆς εἰσόδου, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐδήλωσεν ὡς ἥκει, ὅτι λάθρα τῶν γεννησάντων ἔφη παραγίνεσθαι πρὸς αὐτόν· τά τε ὑπολειμμένα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, βουλόμενος ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα πιστὸν, ἀνοίξας τὸν ῥίσκον, ἐξαιρεῖ τόν τε δακτύλιον τὸν χρυσοῦν, ὃν ἔλαβε παρ' αὐτῆς, καὶ τὴν στηθοδεσμίδα, ἣν ἀπελελοίπει τῇ πρό-

Machata totam rem cognituram : neque enim mentiturum eum , si de tanta re interrogaretur . itaque silens abijt. Prima luce illa, siue dei quodam nutu, siue casu aliquo, abiens fefellit. Mater autem, cum aduenisset, ægrè admodum tulit, quòd eam non offenderet : adolescenti autem, & hospiti, re tota ab initio exposita, genua amplexa Machatæ, hominem obsecrauit, vt nihil occultans veritatem proderet. Adolescens, animo anxius, initio quidem perturbari, vixque demúm nomen edere, esse eam inquiens Philinnium : tum principium introitus exponere, & mulieris cupiditatem, quæ se clam parentes ad ipsum venire dixisset. Vtque rei fidem faceret, quæ ab ea fuerant relicta, aperto risco, protulit, annulum quem acceperat ab ea aureum, & fasciolam pectoralem, quam su-

periore nocte reliquerat. Charito vbi tanta vidit signa, exclamauit: scissisque vestibus, & vitta à capite proiecta, in terram concidit, indicijsque circumfusa, luctum ab initio repetijt. Hospes ista cernens, cum omnes in summo essent mœrore, ac lamentarentur, vt qui iamiam sepeliendam sibi Charitonem putarent; animo conturbato consolari eam cœpit, vt finem eiulandi faceret rogans: promittensque illam, si rediret, ei monstraturum. quibus Charito mota verbis, mandato, vt operam daret diligenter, quo promissa impleret, domum abijt. Vt nox facta est, & hora appetijt, ad quam horam Philinnium solebat ad ipsum ventitare, expectarunt sanè illi aduentum: ipsa autem venit. Quæ cum consueto tempore esset ingressa, & in lecto consedisset, Machates nihil præ se ferens quid vellet,

τῇ προτέρᾳ νυκτί. Ὡς δὲ εἶδεν ἡ Χαριτὼ
τηλικαῦτα σημεῖα, ἀναβοᾷ, καὶ διαρρήξασα
ἑαυτῆς τά τε ἐνδύματα καὶ τὸ ἱμάτιον, ἀπό τε
τῆς κεφαλῆς ῥίψασα τὸν κεκρύφαλον, πε-
σοῦσά τε εἰς τὴν γῆν, καὶ περιχυθεῖσα τοῖς
γνωρίσμασιν, ἐξ ἀρχῆς ἐποιεῖτο πένθος.
Θεωρῶν δὲ ὁ ξένος τὸ γινόμενον, καὶ πάντας
ὄντας ὑπερπαθεῖς, καὶ θρηνοῦντας, ὡσα-
νεὶ νῦν μέλλοντας κατορύττειν τὴν ἄνθρω-
πον, συνεχεῖτο, καὶ παρεκάλει δεόμενος
παύσασθαι· ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν παρα-
γένηται, δείξειν αὐτήν. ἡ δὲ πεισθεῖσα,
καὶ ἐντειλαμένη αὐτῷ φροντίσαι μὴ παρέρ-
γως τῶν ἐπηγγελμένων, ἀπελύθη πρὸς
αὐτήν. Νυκτὸς δὲ ἐπιγινομένης, καὶ τῆς
ὥρας οὔσης, καθ' ἣν ἡ Φιλίννιον εἰώθει
παραγίνεσθαι πρὸς αὐτόν· οἱ μὲν προσε-
τήρουν, εἰδῆσαι θέλοντες τὴν ἄφιξιν·
ἡ δὲ, ἧκεν. εἰσελθούσης δὲ κατὰ τὸν εἰθισμέ-
νον καιρὸν, καὶ καθεζομένης ἐπὶ τὴν κλί-
νην, οὐδὲν προσποιηθεὶς ὁ Μαχάτης,

ἐξετάσαι δὲ τὸ πρᾶγμα βουλόμενος, τὸ πλέον οὐ πιστεύων, εἰ νεκρᾷ πλησιάζοι, οὕτως ἐπιμελῶς παραγινομένῃ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἔτι δὲ συνδειπνούσης μετ' αὐτοῦ, καὶ συμπινούσης, ἀπίστως εἶχεν οἷς ἐκεῖνοι προσήγγελλαν. ᾤετο δὲ νεκρορύκτας τινὰς διωρυχέναι τὸν τάφον, καὶ πεπρακέναι τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ χρύσια, τῷ πατρὶ τῆς ἀνθρώπου. βουλόμενος οὖν τὴν ἀκρίβειαν εἰδῆσαι, πέμπει τοὺς παῖδας λάθρα, καλοῦντας αὐτούς. ταχέως δὲ παραγινομένων τοῦ τε Δημοστράτου καὶ τῆς Χαρίτης, ἰδόντων τε αὐτὴν, καὶ γινομένων τὸ μὲν πρῶτον ἀφώνων τε καὶ ἐκπλαγῶν, διὰ τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως, ὕστερον δὲ ἀναβοησάντων μέγα, καὶ περιπεσόντων τῇ θυγατρί· τότε ἡ Φιλίννιον τοιαῦτ' εἶπεν αὐτοῖς. Ὦ μῆτερ, καὶ πάτερ, ὡς ἀδίκως ἐφθονήσατέ μοι μετὰ τοῦ ξένου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας γενέσθαι ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ λυποῦσαν οὐδέν. τοιγαροῦν ὑμεῖς μὲν πενθήσετε ἐξ ἀρχῆς, διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην· ἐγὼ δὲ, ἄπειμι πά-

rem modò ipſam explorare cupiens, præſertim vt qui nequaquam crederet ſe cum mortua rem habere, quæ tam accuratè eodem temporis articulo ad ſe veniret; ad hæc etiam ſecum ederet, atque biberet: itaq; etiam ijs fidem non haberet, quæ ab illis narrabantur, putaretque quoſdam eorum, qui mortuos effodere ſolent, effoſſo ſepulcro veſtes & aureum mundum patri puellæ vendidiſſe. cupiens ergo rem certò perſpicere, pueros occultè mittit accitum eos. Cum autem confeſtim veniſſent Damoſtratus & Charito, vidiſſentque ipſam, & primò quidem muti ac conſternati adſtitiſſent, admirabili ſpectaculo attoniti, deinde autem magnum ſuſtuliſſent clamorem, ac filiam fuiſſent circumplexi: ibi tum Philinnium hæc eis dixit: O mater, & pater, quàm iniuſtè inuidiſtis mihi, vt cum hoſpite eſſem per triduum in domo paterna, abſque vllo maleficio. proinde vos denuò lugebitis, propter veſtram curioſitatem: ego autem rurſum abeo ad

locum mihi designatum. non enim absque diuina voluntate huc veni. Hæc locuta, fuit illico mortua, corpusque eius conspicuum per lectum est extensum. Matre autem circumfusa, ac patre, cadaueri, magnoque coorto tumultu in ædibus, atque eiulatu, ob istam rem, cum & immedicabile spectaculum accidisset, & incredibilis casus: statim fama rei vrbem peruasit, & ad me allata est. Istam igitur noctem ego turbam hominum, quæ ad ædes eas confluxerat, distinui, veritus ne quid nouarum rerum tentaretur, tali fama dissipata. Summo manè refertum hominibus fuit theatrum; omnibusque singulatim narratis, placuit, vt primò omnium iremus ad sepulcrum, eoque aperto videremus, cadauérne in sandapila esset, an verò vacuum locum inueniremus. nondum enim sex menses à morte mulierculæ elapsi erant. Postquam aperuimus cameram,

in

λιν εἰς τὸν διατεταγμένον τόπον. Οὐ γὰρ
ἄνευ θείας βουλήσεως ἦλθον εἰς ταῦτα.
Τοσαῦτα εἰποῦσα, παραχρῆμα ἐγένετο νε-
κρὰ, ἐξετέτατό τε ἐπὶ τῆς κλίνης ἐμφανὲς τὸ
σῶμα. τῆς δὲ μητρὸς περιχυθείσης, καὶ τοῦ
πατρὸς περὶ αὐτὴν, καὶ θορύβου πολλοῦ, καὶ
θρήνου, κατὰ τὴν οἰκίαν γινομένου διὰ τὸ πάθος,
ὡς ἀνηκέστου γεγονότος θεάματος, ἅμα τε
ἀπίστου συμπτώματος, ταχέως ἐγένετο διὰ
πόλεως τὸ πρᾶγμα περιβόητον, καί μοι
προσηγγέλη. Τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην
διακατέσχον ἐγὼ τοὺς ὄχλους, ἀθροιζομένους
ἐπὶ τὴν οἰκίαν, εὐλαβηθεὶς, μήτις εἴη νεωτε-
ρισμὸς, διαδεδομένης τοιαύτης φήμης. ὄρ-
θρου δὲ βαθέος πλῆρες ἦν τὸ θέατρον. Ῥη-
θέντων δὲ πάντων κατὰ μέρος, ἔδοξεν πρῶτον
εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν τάφον ἡμᾶς, καὶ ἀνοίξαντας
εἰδῆσαι, πότερον εἴη τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς κλί-
νης, ἢ κενὸν τόπον εὑρήσομεν. οὐδὲ γὰρ ἑξά-
μηνος ἐγεγόνει τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνθρώπου.
ἀνοιχθείσης δὲ ὑφ' ἡμῶν τῆς καμάρας, εἰς

ἣν πάντες οἱ οἰκεῖοι μεταλλάξαντες ἐτίθεν-
το, ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων κλινῶν ἐφάνη τὰ σώ-
ματα κείμενα, τῶν δὲ παλαίτερον τετελευ-
τηκότων τὰ ὀστᾶ· ἐπὶ μόνης δὲ, ἧς ἡ Φιλίννιον
ἐτέθη, καὶ συνέβη ταφῆναι, εὕρομεν ἐπικεί-
μενον τὸν δακτύλιον τὸν σιδηροῦν, ὃς ἦν τοῦ
ξένου, καὶ τὸ χρυσόκλυστον ποτήριον, ἅπερ ἔ-
λαβε παρὰ τοῦ Μαχάτου τῇ πρώτῃ τῶν ἡμε-
ρῶν. θαυμάσαντες δὲ, καὶ ἐκπλαγέντες, εὐ-
θέως παραγινόμεθα πρὸς τὸν Δημόστρατον
εἰς τὸν ξενῶνα, ὀψόμενοι τὴν νεκρὰν, εἰ
κατ' ἀλήθειαν ἐμφανής ἐστιν. ἰδόντες δὲ χα-
μαὶ κειμένην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἠθροιζό-
μεθα. τὰ γὰρ γεγονότα μεγάλα τε ἦν, καὶ
ἄπιστα. Θορύβου δὲ ὄντος νεανικοῦ κατὰ τὴν ἐκ-
κλησίαν, καὶ σχεδὸν οὐδενὸς δυναμένου κρῖναι
τὰ πράγματα, πρῶτος Ὕλλος, ὀνομαζό-
μενος παρ' ἡμῖν, οὐ μόνον μάντις ἄριστος,
ἀλλὰ καὶ οἰωνοσκόπος κομψὸς εἶναι, τά τε
ἄλλα συνεωρακὼς ἐν τῇ τέχνῃ περιττῶς,
ἀναστὰς, ἐκέλευεν τὴν μὲν ἄνθρωπον, κατα-
κλείειν

in quam omnes iſtius familiæ defuncti reponebantur, alijs quidem in culcitris conſpeximus cadauera ſita, & oſſa eorum, qui ante ſpacium temporis longius fuerant mortui: in ea ſola, in quam repoſita, & ſepulta, fuerat Philinnium, inuenimus iacentem annulum ferreum, qui fuerat hoſpitis; & poculum inauratum, quæ illa primo die à Machate acceperat. Admirati, atque ſtupentes præ admiratione, ſtatim ad Damoſtratum in diuerſorium nos contulimus, vt videremus, an re vera cadauer mulieris conſpiceretur. Quod cum vidiſſemus humi iacere, in concionem conuenimus: nam & magna erant, quæ euenerant, & incredibilia. Cum autem in concione tumultus exiſteret ingens, ac nemo fere negotium dijudicare poſſet; primus Hyllus, qui apud nos non ariolus modò optimus, ſed & augur præclarus habebatur, atque in arte diuinandi abundè omnia habebat perſpecta, ſurgens, mulieris cada-
uer

κλείειν ἐκτὸς ὁρίων, (οὐ γὰρ συμφέρειν ἐπὶ ταύτην ἐντὸς ὁρίων τεθῆναι εἰς γῆν· ἀποτροπιάσασθαι δὲ Ἑρμῆν Χθόνιον, καὶ Εὐμενίδας.) εἶτα οὕτω περικαθαίρεσθαι πάντας, ἁγνίσαι δὲ καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ ὅσα θεοῖς χθονίοις νομίζεται ποιῆσαι, συνέταξεν. ἐμοί τε ἰδίᾳ εἶπεν περὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν πραγμάτων, θύειν τε Ἑρμῇ, Διΐ τε Ξενίῳ, καὶ Ἄρει· καὶ συντελεῖν ταῦτα μὴ παρέργως. Ταῦτα δὲ ἀποφηναμένου τούτου, τὸ μὲν συνταχθὲν ἡμεῖς ἐπράττομεν· ὁ δὲ ξένος ὁ Μαχάτης, πρὸς ὃν παρεγίνετο τὸ φάσμα, ὑπ' ἀθυμίας ἑαυτὸν ἐξήγαγεν τοῦ ζῆν. Ἐὰν οὖν σοι φαίνεται περὶ τούτων γράφειν τῷ βασιλεῖ, ἐπίστειλον κἀμοὶ, ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορούντων τὰ κατὰ μέρος, ἐξαποστείλω σοι. ἔρρωσο.

ΚΕΦ. Β΄.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἱέρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἢ Ἐφέσιος, καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ φάσμα γενέσθαι. Πολύκριτος γάρ, τις τῶν πολιτῶν, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου Αἰτωλάρχης, ἐπὶ τρία ἔτη τῶν πολιτῶν αὐτὸν ἀξιωσάντων, διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἐκ προγόνων καλοκαγαθίαν. ὢν δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ ταύτῃ ἄγεται γυναῖκα Λοκρίδα, καὶ συγκοιμηθεὶς τρισὶ νυξί, τῇ τετάρτῃ τὸν βίον ἐξέλιπεν· ἡ δὲ ἄνθρωπος, ἔμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ χηρεύουσα. ἡνίκα δὲ ὁ τοκετὸς ἤπειγεν, τίκτει παιδίον, αἰδοῖα ἔχον δύο, ἀνδρεῖόν τε καὶ γυναικεῖον, ἐπὶ τὴν φύσιν θαυμαστῶς διηλλαγμένον. τὰ μὲν ἄνω τοῦ αἰδοίου, ὁλόκληρά τε καὶ ἀνδρώδη ἦν· τὰ δὲ περὶ τοὺς μηρούς, γυναικεῖα, καὶ ἁπαλώτερα. ἐφ᾽ ᾧ καταπλαγέντες οἱ συγγενεῖς, ἀπήνεγκαν εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ παιδίον· καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἐβουλεύοντο περὶ αὐτοῦ, θύτας τε καὶ τερατοσκόπους συγκαλέσαντες.

τῶν

Cap. II.

Narrat etiam Hiero, siue Alexandrinus is est, siue Ephesius, in Aetolia spectrum extitisse. Polycritus, quidam de ciuibus, à populo gentis Aetolæ præfectus (ipsi Aetolarcham vocant) est designatus per triennium, ciuibus eum ad hoc munus deposcentibus, ob virtutem à maioribus ad ipsum propagatam. Eum gerens magistratum Polycritus, vxorem ducit Locridem: cum qua vt tres dormiuit noctes, quarta extremum vitæ diem morte confecit. Mulier domi vidua mansit; &, cum partus tempus appetijsset, infantem peperit binis pudendis, masculino ac fæminino, mirificè omnino monstrosum: quæ supra pudenda erant partes, solidæ erant, & masculæ: quæ circum femora, fæminea, & tenera. Perterriti hoc casu propinqui, fœtum in forum protulerunt: aduocataque concione, & coactis sacrificulis, atque monstrorum inspectoribus, de eo deliberarunt. Ho-

rum alij pronunciarunt, dissidium aliquod Aetolorum & Locrensium portendi. fœtum enim diuisum esse, matris Locridis, ac patris Aetoli. Alij censuerunt, matrem cum fœtu extra fines Aetoliæ deportari, ac cremari, debere. Dum hæc consultantur, subitò Polycritus, pridem mortuus, in concione existit prope infantem, atra amictus veste. Is perterritos ciues eo spectro, & plerosque fugam facientes, bono iubet esse animo, neque ob hanc apparitionem conturbari. Postquàm tumultus maiori ex parte sedatus fuit, tenui voce ita infit: Ego, ciues, corpore mortuus, beneuolentia & fauore erga vos viuo; & nunc adsum coram vobis, qui rebus terrenis imperatis, commodi vestri causa. Hortor itaque vos, ciues meos, ne tumultuemini, néue ob tam mirabilem apparitionem aliquid capiatis molestiæ.

τῶν δὲ οἱ μὲν, ἀπεφήναντο διάστασίν τινα τῶν Αἰτωλῶν καὶ Λοκρῶν ἔσεσθαι· κεχωρίσθαι γὰρ ἀπὸ μητρὸς, οὔσης Λοκρίδος, καὶ πατρὸς Αἰτωλοῦ. οἱ δὲ, δεῖν ᾤοντο, τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα ἀπενεγκόντας εἰς τὴν ὑπερορίαν, κατακαῦσαι. Ταῦτα δὲ αὐτῶν βουλευομένων, ἐξαίφνης φαίνεται ὁ Πολύκριτος, ὁ προτεθνηκὼς, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πλησίον τοῦ τέκνου, ἔχων ἐσθῆτα μέλαιναν. τῶν δὲ πολιτῶν καταπλαγέντων ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ, καὶ πολλῶν εἰς φυγὴν τραπομένων, παρεκάλεσε τοὺς πολίτας θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ταράττεσθαι ἐπὶ τῷ γεγονότι φάσματι. Ἐπεὶ δὲ ἔληξε τὸ πλέον τοῦ θορύβου, καὶ τῆς ταραχῆς, ἐφθέγξατο λεπτῇ τῇ φωνῇ τάδε. Ἐγὼ, ἄνδρες πολῖται, τῷ μὲν σώματι τέθνηκα, τῇ δὲ εὐνοίᾳ καὶ τῇ χάριτι πρὸς ἡμᾶς, ζῶ. καὶ νῦν πάρειμι πρὸς ὑμᾶς, τοὺς κυριεύοντας τῶν κατὰ γῆν, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῷ ὑμετέρῳ. παρακαλῶ τοίνυν ὑμᾶς, πολίτας ὄντας ἐμοῦ, τοῦ μὴ ταράττεσθαι, μηδὲ δυσχεραίνειν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ γε-

γονότι φάσματι. δέομαι δὲ ὑμῶν ἁπάντων, κατευχόμενος πρὸς τῆς ἑκάστου σωτηρίας, ἀποδοῦναί μοι τὸ παιδίον, τὸ ἐξ ἐμοῦ γεγεννημένον, ὅπως μηδὲν βίαιον γένηται, ἀλλά τι βουλευσαμένων ὑμῶν· μὴ δ' ἀρχὴ πραγμάτων δυσχερῶν, καὶ χαλεπῶν, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ φιλονεικίαν, ὑμῖν γένηται. οὐ γὰρ ἐνδέχεταί με περιιδεῖν κατακαυθὲν τὸ παιδίον ὑφ' ὑμῶν, διὰ τὴν τῶν ἐξαγγελλόντων ὑμῖν μάντεων ἀποπληξίαν. συγγνώμην μὲν οὖν ὑμῖν ἔχω, ὅτι, τοιαύτην ὄψιν ἀπροσδόκητον ἑωρακότες, ἀπορεῖτε πῶς ποτε τοῖς παροῦσι πράγμασιν ὀρθῶς χρήσεσθε. Εἰ μὲν οὖν ἐμοὶ πειθήσεσθε, ἀδεῶς τῶν παρόντων φόβων, καὶ τῶν ἐπερχομένων κακῶν, ἔσεσθε ἀπηλλαγμένοι· εἰ δὲ ἄλλως πως τῇ γνώμῃ προσπεσεῖσθε, φοβοῦμαι περὶ ὑμῶν, μήποτε εἰς ἀνηκέστους συμφορὰς, ἀπειθοῦντες ἡμῖν, ἐμπέσητε. Ἐγὼ μὲν οὖν, διὰ τὴν ὑπάρχουσαν εὔνοιαν, ὅτ' ἔζων, καὶ νῦν ἀπροσδοκήτως παρὼν, προείρηκα τὸ συμφέρον ὑμῖν. Ταῦτ'

οὖν ὑμᾶς

lestiæ. obtestor autem vnumquemque vestrûm per suam ipsius salutem, vt mihi ex me genitum infantem reddatis; ne quid violentum contingat, in aliam vobis discedentibus sententiam: néue, contendendi mecum studio, difficilium atatque aduersarum rerum fiat exordium. Non enim fieri potest, vt negligam istam iniuriam, si, secuti stupiditatem vatum vestrorum, infantem cremetis. Ignosco sanè vobis, quòd, improuiso hoc monstro conspecto, dubitatis quid sit agendum. Quòd si mihi obtemperatis, metu præsenti, & impendentibus malis, tutò liberabimini: sin aliò sententia vestra inclinabit, metuo ne, dum mihi dicto audientes esse non vultis, in extremas incidatis calamitates. Atque ego quidem ea, quam viuus erga vos gessi, ductus beneuolentia, nunc quoque non expectatus adsum; &, quid in rem sit vestram, monui.

A vobis autem peto, ne diutius me trahatis: ſed, re recta via putata, mihi obſequamini, & bono cum omine infantem tradatis. non enim licet mihi longiorem moram producere, propter dominos, qui ſub terra ſunt. Hæc locutus, aliquantulum quieuit: expectans, quid ad poſtulata ſua eſſent reſponſuri. Non defuerunt, qui tradendum ei infantem, itaque & monſtrum, & qui apparuiſſet genium, auerruncandum eſſe cenſerent. ſed maxima pars eam ſententiam impugnabat: ac per ocium de re tanta, & quæ haberet explicatus difficillimos, deliberandum contendebat. Cernens ergo Polycritus, eos ſibi animum non aduertere, ſed conſilium ipſius impedire, rurſum ita locutus eſt: Itaque ergo, ciues, ſi quid ob conſilij prauitatem vobis aduerſi eueniet, non mihi id, ſed fortunæ, imputate, quæ vos ita ad deteriora ducit:

οὖν ὑμᾶς ἀξιῶ, μὴ πλείω με χρόνον παρέλκειν, ἀλλὰ βουλευσαμένους ὀρθῶς, καὶ πειθέντας τοῖς εἰρημένοις ὑπ' ἐμοῦ, δοῦναί μοι μετ' εὐφημίας τὸ παιδίον. Οὐ γὰρ ἐνδέχεταί μοι πλείονα μηκύνειν χρόνον διὰ τοὺς κατὰ γῆν ὑπάρχοντας δεσπότας. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἡσυχίαν ἔχεν ἐπ' ὀλίγον, καραδοκῶν ποίαν ποτὲ ἐξοίσωσιν αὐτῷ γνώμην περὶ τῶν ἀξιουμένων. Τινὲς μὲν οὖν ᾤοντο, δεῖν ἀποδοῦναι τὸ παιδίον, καὶ ἀφοσιώσασθαι τότε φάσμα, καὶ τὸν ἐπιστάντα δαίμονα. οἱ δὲ πλεῖστοι ἀντέλεγον, ἐπὶ σχολῆς δεῖν βουλεύσασθαι φάσκοντες, ὡς ὄντος μεγάλου τοῦ πράγματος, καὶ οὐ τῆς τυχούσης αὐτοῖς ἀπειρίας. Συνιδὼν δὲ αὐτοὺς οὐ προσέχοντας, ἀλλ' ἐμποδίζοντας αὐτοῦ τὴν βούλησιν, ἐφθέγξατο αὖθις τάδε. Ἀλλ' οὖν γε, ὦ ἄνδρες πολῖται, ἐὰν ὑμῖν συμβαίνῃ τι τῶν δυσχερεστέρων διὰ τὴν ἀβουλίαν, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθε, ἀλλὰ τὴν τύχην, τὴν οὕτως ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑμᾶς ποδηγοῦσαν.

ἥτις, ἐναντιουμένη κἀμοὶ, παρανομεῖν ἀναγκάζει με εἰς τὸ ἴδιον τέκνον. Τοῦ δὲ ὄχλου συνδραμόντος, καὶ περὶ τὴν ἄρσιν τοῦ τέρατος ἔχοντος, ἐπιλαβόμενος τοῦ παιδίου, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἀνείρξας ἰταμώτερον, διέσπασέ τε αὐτὸ καὶ ἤσθιε. κραυγῆς δὲ γινομένης, καὶ λίθων ἐπ' αὐτὸν ἐκριπτομένων, ὑπελάμβανον τροπὴν αὐτοῦ ποιήσασθαι. ὁ δὲ ἄπληκτος ὢν ὑπὸ τῶν λίθων, τὸ σῶμα πᾶν τοῦ παιδίου κατανάλωσε πλὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα ἀφανὴς ἐγένετο. Δυσφορούντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ ἐν ἀπορίᾳ καθεστηκότων οὐ τῇ τυχούσῃ, βουλομένων τε ἀποστεῖλαι εἰς Δελφοὺς, φθέγγεται ἡ κεφαλὴ τοῦ παιδίου, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένη, καὶ λέγει χρησμῷ τὰ ἀποβησόμενα·

Ὦ πολυύμνητον ναίων χθόνα λαὸς ἀπείρων,
Μὴ στεῖχ' ἐς Φοίβου τέμενος, ναόν τε θυώδη·
Οὐ γάρ σοι καθαραὶ χέρες αἵματος αἰθέρ' ἔχουσιν,

Ἀλλὰ

quæ, mihi quoq; aduersa, in prolem meam me nefarium reddit. Concurrente ad hæc verba turba, & tollere monstrum conante, arripiens infantem, & plerosque ferocius abigens, discerpsit eum, ac vorauit. Clamorem multitudo sustulit, lapidibusque eum coniectis arcere aggressa est: verùm ille, nullis saxorum obnoxius ictibus, totum infantis corpus, demto capite, absumpsit, subitoq; euanuit. Quod factum cùm Aetoli ægrè ferrent, & in anxietatem haud mediocrem venirent, Delphosque mittere vellent, caput infantis, in solo iacens, loquitur, & oraculo futura indicat:

O populosa colens famosas natio terras,
Non lucos adeas Phœbi, & fragrantia templa:
Namque manus tibi pollutæ tolluntur in auras,

Ante pedesque nefas positum via publica tangit.
Mitte iter ad tripodes, atque ex me disce futura:
Nam tibi fata canam, quæ sint venturaque dicam.
Hæc ubi lux primùm reuoluto illuxerit anno,
Corpora Locrorum simul Aetolûmque Mineruæ
Passim morte atra sternentur plurima iussu,
Interitus animæ expertes post funera viuent.
Nec requies erit ulla mali, vel paruula, vobis;
Nam iam nunc cædis stillæ caput omne perrant,
Omnia nox tegit, & nimbus super incidit ater.
Quisque domi viduus sua membra in limine ponet,

Nulla

Ἀλλὰ μύσος προπάροιθε ποδῶν ἔντοσθε κελεύθου.
Φράζεο δ' ἐξ ἐμέθεν, τρίποδος δ' ἀπόλειπε κέλευθον,
Μαντοσύνης πᾶσαν γὰρ ἐφετμὴν σοι καταλέξω.
Ἤματι καὶ τούτῳ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ,
Ὤρισαι πᾶσιν θάνατος (ψυχαὶ δὲ βίονται)
Λοκρῶν Αἰτωλῶν τ' ἀναμὶξ βουλῆσιν Ἀθήνης,
Οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἤδη γὰρ ψεκάδες φονικαὶ κατὰ κρᾶτα κέχυνται·
Νὺξ δὲ ἐπὶ πάντα κέκευθε, μέλας δ' ἐπιδέδρομεν αἰθήρ·
Αὐτίκα νὺξ δὲ ἔρεβος πᾶσαν κατὰ γαῖαν ὄρωρεν,
Χήρει δ' οἶκοι πάντες ἐπ' οὐδεῖ γοῦνα κλινοῦσιν,

Οὐδὲ γυνὴ πένθος ποτὲ λείψεται, οὐδέ νυ παῖδες,
Ἐν μεγάροις γόωσι φίλους πατέρας περιφῦντες·
Τοῖον γὰρ τόδε κῦμα κατέδραμε πᾶσι κατ' ἄκρης.
Αἲ αἲ πατρίδ' ἐμὴν αἰεὶ στένω, αἰνὰ παθοῦσαν,
Μητέρα τ' αἰνοτάτην, ἣν ὕστερον ἔκλυσεν αἰών,
Νώνυμόν τε θεοὶ φύσιν θήσουσιν ἅπαντες·
Λοκρῶν τ' Αἰτωλῶν τ' ὅπι που καὶ σπέρμα λίποιτο,
Οὕνεκ' ἐμὴν κεφαλὴν λίποι αἰών, οὐδέ νυ πάντα
Σώματος ἠφάνικεν μέλε' ἄκριτα, λεῖπε δὲ γαῖαν,
Ἀλλά γ' ἐμὴν κεφαλὴν θέμενοι ἠοῖ φαινομένηφι
Μὴ δέ θ' ὑπὸ ζοφερὴν γαῖαν κατακρυπτέμεν ἔνδον·

Αὐτοὺς

Nulla virum mulier lugebit, nulla parentes
Vsque amplexa suos deflebit funera proles:
Vsque adeò cunctos lethalis proluet æstus.
Heu patriam semper gemo, tam crudelia passam;
Et miseram matrem, quæ mortem postmodò obiuit.
Obscuros etiam superi, & sine nomine ponent,
Aetolo & Locro quidquid de semine fiet.
Vita meo capiti superat quia, nec mea membra
Protinus à terris aboleuit cuncta recedens;
Vos caput auroræ iubeo hoc exponere luci,
Nec terræ infossum nigris celare cauernis:

Atque

Atque ex hinc patria iubeo migrare relicta,
Palladis ad populumque & cultas pergere terras,
Effugium lethi si quod fors fata ministrent.

Audito hoc Aetoli oraculo, vxores, infantes, & senio prouectos exposuerunt, quò quisque potuit: ipsi manserunt domi, &, quid futurum esset, expectauerunt. Contigit autem, vt anno proximo inter Aetolos & Acarnanes bellum existeret, & vtrinque magna fieret clades.

CAP. III.

Narrat etiam Antisthenes philosophus Peripateticus, Acilium Glabrionem consulem cum legatis Porcio Catone & L. Valerio Flacco, prælio congressum cum Antiocho apud Thermopylas, acriter pugnasse, & milites Antiochi coëgisse arma abijcere. Ipsum Antiochum primum cum

Αὐτοὺς δὲ προλιπόντας ἑὸν χῶρον μετ' ὄπισθεν,
Στείχειν εἰς ἄλλον χῶρον καὶ λαὸν Ἀθηνῆς,
Εἴ τινά που θανάτιο λύσιν κατὰ μοῖραν ἔλησθε.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τοῦ χρησμοῦ, γυναῖκας μὲν, καὶ τὰ νήπια τέκνα, τούς τε ὑπεργήρως, ὑπεξέθεντο οὗ ἕκαστος ἐδύνατο· αὐτοὶ δὲ ἔμενον, καραδοκοῦντες τὸ ἀποβησόμενον. καὶ συνέβη τῷ ἑξῆς ἔτει Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνᾶσι συστῆναι πόλεμον, καὶ φθορὰν πολλὴν ἑκατέρων γενέσθαι.

ΚΕΦ. Γ'.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀντισθένης Περιπατητικὸς φιλόσοφος, Ἀκίλιον Γλαβρίωνα τὸν ὕπατον, μετὰ πρεσβευτῶν Πορκίου Κάτωνος, καὶ Λουκίου Οὐαλερίου Φλάκκου, παραταξάμενον Ἀντιόχῳ ἐν Θερμοπύλαις, γενναίως τε ἀγωνισάμενον, βιάσασθαι, ῥῖψαι μὲν τὰ ὅπλα τοὺς μετ' Ἀντιόχου· αὐτὸν δὲ, τὰ μὲν πρῶτα

εἰς Ἰταλίαν, μετὰ πεντακοσίων ὑπασπιστῶν, φυγεῖν· ἐκεῖθεν δὲ πάλιν εἰς Ἔφεσον ἀναγκάσαι ὑπεξελθεῖν. ὁ δὲ Ἀκείλιος, Κάτωνα μὲν εἰς Ῥώμην ἀπέστειλεν, ἀπαγγελοῦντα τὴν νίκην· αὐτὸς δὲ, ἐπ᾽ Αἰτωλοὺς καθ᾽ Ἡράκλειαν ἐστράτευσεν, ἣν ἐξ ὁμαροῦς ἔλαβεν. ἐν δὲ τῇ παρατάξει, τῇ γενομένῃ πρὸς Ἀντίοχον ἐν Θερμοπύλαις, ἐπιφανέστατα σημεῖα ἐγένετο Ῥωμαίοις. ἐπιφανέντος γὰρ Ἀντιόχου, καὶ φυγόντος τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ἐγίνοντο οἱ Ῥωμαῖοι περὶ ἀναίρεσιν τῶν ἐκ τῆς σφετέρας δυνάμεως πεπτωκότων, καὶ περὶ συλλογὴν λαφύρων τε, καὶ σκύλων, καὶ αἰχμαλώτων. Βούπλαγος δέ τις, τῶν ἀπὸ Συρίας ἱππάρχης, τιμώμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ, ἔπεσε καὶ αὐτὸς, γενναίως ἀγωνισάμενος. ἀναιρουμένων δὲ τῶν Ῥωμαίων πάντα τὰ σκῦλα, καὶ μεσούσης τῆς ἡμέρας, ἀνέστη ὁ Βούπλαγος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔχων τραύματα δέκα δύο· καὶ παραγενόμενος εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, ἀνεῖπε λεπτῇ φωνῇ τούσδε τοὺς στίχους·

Παῦσαι

cum 10 satellitibus in Aetoliam fugisse, inde compulsum Ephesum discedere. Acilius (vt is narrat) Catonem, victoriæ nunciandæ causa, Romam misit; ipse in Aetolos mouit: & Heracleam adortus, nullo negotio cepit. In pugna autem apud Thermopylas, Romanis signa illustrissima sunt facta. Nam cum se ostendisset ipsis Antiochus, ac fugisset: postridie Romani se colligendis ijs, qui ab ipsorum parte ceciderant, tum legendis spolijs, atque exuuijs, & captiuis, dederunt. Ibi Buplagus quidam Syrus, qui magno in precio apud Antiochum fuerat, turmamque equorum duxerat, fortiterque prœlians ceciderat, Romanis, cum omnia spolia legissent, media die è mortuis surrexit, vulneribus affectus XII, & in castra eorum aduenit, atque hos versus exili voce pronunciauit:

Desiste ad manes turbam spoliare profe-
ctam:
Succenset Iupiter iam nunc, facta impia cer-
nens,
Iratus cædem ob legionis, & ob tua fa-
cta;
Immanem gentemque tuas immittet in
oras,
Imperio tibi quæ tua facta rependat ad-
emto.

Perturbati his verbis duces, celeriter multitudinem in concionem conuocarunt, ac de spectro consultarunt. Placuit, vt Buplagus, statim à recitatis versibus extinctus, cremaretur, ac sepeliretur; lustraretur exercitus, Ioui Auerruncatori sacrum fieret: mitterenturque Delphos, qui, quid agendum

Παῦσαι σκυλεύων στρατὸν ἀΐδος εἰς χθόνα βάντα,
Ἤδη γὰρ Κρονίδης νεμεσᾷ Ζεὺς, μέρμερα λεύσσων,
Μηνίει δὲ φόνῳ στρατιᾶς, καὶ σοῖσιν ἐπ' ἔργοις,
Καὶ πέμψει φῦλον θρασυκάρδιον εἰς χθόνα τὴν σὴν,
Οἵ σ' ἀρχῆς παύσουσιν, ἀμείψῃ δ' οἷά γ' ἔρεξας.

Ταραχθέντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσιν, διὰ ταχέων συνήγαγον τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλησίαν. καὶ ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ γεγονότος φάσματος. ἔδοξεν οὖν, τὸν μὲν Βούπλαγον, παραχρῆμα μετὰ τὰ λεχθέντα ἔπη ἀποπνεύσαντα, κατακαύσαντας θάψαι. καθαρμὸν δὲ ποιήσαντας τοῦ στρατοπέδου, θῦσαι Διὶ Ἀποτροπαίῳ, καὶ πέμψαι εἰς Δελφοὺς, ἐρωτήσοντας τὸν θεὸν, τί χρὴ ποιεῖν. Παραγενομένων δὲ Πυθῶδε τῶν θεωρῶν, καὶ πυνθανομένων, τί

ποιητέον, ἀνεῖπεν ἡ Πυθία τόν δὲ τὸν χρησμόν·

Ἴσχεο νῦν, Ῥωμαῖε, δίκη δέ τι ἔμμονος ἔστω,
Μή σοι ἐφορμήσῃ Παλλὰς πολὺ φέρτερον Ἄρη·
Χηρώσῃ δ' ἀγορὰς· σὺ δὲ, νήπιε, πολλὰ μογήσας,
Ἵξεαι ἐς χώρην τὴν σὴν, πολὺν ὄλβον ὀλέσας.

Ἀκούσαντες οὖν τοῦ λόγου τούτου, τὸ μὲν ἐπιστρατεῦσαι ἐπί τινα τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικούντων, ἀπέγνωσαν τὸ παράπαν· ἀναζεύξαντες δὲ ἀπὸ τοῦ προειρημένου τόπου, παρεγένοντο ἐπὶ Ναύπακτον τῆς Αἰτωλίας, ὅ ἐστιν ἱερὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, εὐτρεπίζοντες θυσίας δημοτελεῖς, ἀπαρχάς τε, ἐξ ἔθους. Τούτων δὲ ἐπιτελουμένων, ὁ στρατηγὸς Πόπλιος, ἐμμανὴς γενόμενος, καὶ παράφρων, ἀπεφθέγγετο πολλά τινα ἐνθουσιωδῶς, τὰ μὲν ἐν μέτρῳ, ἔστιν δ' ἃ καὶ καταλογάδην. διαγγελθέν-

dum esset, perquirerent. Consultoribus Pythia sic respondit:

Desine nunc, Romane, & ius fac sit tibi cordi,
Ne longè maiori instructum robore Martem
Immittat Pallas tibi, qui fora ciuibus atrox
Atque domos viduet. post multos, stulte, labores
Amissis opibus repetes tua limina magnis.

Quo audito, Romani omne consilium expeditionis, in aliquem Europæ habitatorem suscipiendæ, abiecerunt: &, motis castris, à dicto loco Naupactum venerunt, Aetoliæ vrbem, vbi commune est Græcorum templum; ibique sacrificia publica, & primitias, de more adornarunt. Hæc cum celebrarentur, imperator Publius, insania correptus, multa diuino animi instinctu pronunciauit; quædam versibus, alia soluta oratione. Quæ res

cum eſſet indicata multitudini, omnes ad Publij tentorium concurrerunt, ſimul & conſternati, atque dolore affecti, eo quòd optimus ipſorum dux, atque peritiſſimus, in eam deueniſſet miſeriam: & cupientes audire, quæ diceret. & tantus fuit concurſus, vt quidam, vehementius preſſi, ſuffocarentur. Verſus, quos ille pronunciauit, cum eſſent adhuc in tentorio, hi ſunt:

Eheu quàm dirum Pallas tibi, patria, Martem
Immittet, poſtquàm Auſonias remeâris ad vrbes,
Deuaſtata Aſia natale ſolumque beata,
Thrinaciamque, Deûm quam rex fundauit, amœnam.
Nam procul ex Aſia, quâ ſunt Hyperionis ortus,
Adueniet grauis, atque animis exercitus ingens,

Traiecto-

γελθέντος δὲ τοῦ πλήθους τοῦ πράγματος, συνέθεον πάντες πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Ποπλίου, ἅμα μὲν ὑπαγωνιῶντες καὶ ἐκπεπληγμένοι, ἐπὶ τοῦ τὸν κράτιστον αὐτῶν, καὶ δυνάμενον ἀφηγεῖσθαι μετ' ἐμπειρίας, ἠτυχηκέναι· ἅμα δὲ ἀκούειν βουλόμενοι τὰ λεγόμενα· ὥστε τινὰς αὐτῶν πεσόντας βιαιότερον, ἀποπνιγῆναι. Τὰ μὲν οὖν ἐν μέτρῳ ῥηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἔτι ὄντων ἐν τῇ σκηνῇ, ἐστὶν τάδε.

Ὦ πατρὶς, οἷόν σοι λυγρὸν φέρει Ἄρη Ἀθήνη,
Ἡνίκα πορθήσασ' Ἀσίην πολύολβον ἵκηαι
Ἰταλίην ἐς γαῖαν, ἐϋστεφανεῖς τὲ πόληας,
Θρινακίην νῆσον πολυήρατον, ἣν κτίσατο Ζεύς.
Ἥξει γὰρ στρατιὴ πολυφέρβωτος, ὀβριμόθυμος,
Τηλόθεν ἐξ Ἀσίης, ὅθεν ἡλίου αὐγαί εἰσιν,

Καὶ βασιλεὺς διαβὰς στεινὸν πόρον Ἑλλησπόντου,
Ὅρκια πιστὰ ταμεῖ πρὸς κοίρανον Ἠπειρώτην.
Ἄξει δ' εἰς Ἀσίην στρατιὴν ἀνάριθμον, ἀγείρας
Πάντοθεν ἐκ τ' Ἀσίης ἠδ' Εὐρώπης ἐρατεινῆς,
Καί σε δαμᾷ· χήρους δ' οἴκους, καὶ τείχεα, θήσει
Δουλοσύνην δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
Τεύξει, μήνιος οὕνεκ' Ἀθηναίης μεγαθύμου.

Ἀνήπων δὲ τοῦ στίχους τούτους, ὥρμησεν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐν χιτῶνι, καὶ ἀπεφθέγξατο καταλογάδην τάδε. Μηνύομαι, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, καὶ πολῖται, διαβάντας ἐπὶ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, νικῆσαι ὑμᾶς τὸν βασιλέα Ἀντίοχον, ναυμαχήσαντάς τε καὶ πεζῇ παραταξαμένους· κυριεῦσαι δὲ τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ

Ταύρου

Traiectoque freto rex angusti Hellesponti
Cum domino Epiri firmissima fœdera iunget,
Inque Asiam innumero conflatas milite turbas
Ex Asia, Europæque educet finibus amplæ.
Te subiget, viduasque domos, murosque, relinquet;
Seruitioque premet, spe libertatis ademta.
Atque hæc ob sæuam fient Tritonidis iram.

His pronunciatis, tunicatus è tentorio se proripuit, & soluta oratione ita est locutus: Significamus, milites, atque ciues, vos ex Europa in Asiam digressos, Antiochum regem terra marique commissis superasse prælijs: subegisse quidquid est citra Tau-

Taurum regionis, & vrbium in ea conditarum, expulſo in Syriam Antiocho: regionem eam,& vrbes, Attali filijs vos tradidiſſe: Galatas, qui in Aſia degunt, vobiſcum pugna congreſſos ſuccubuiſſe: mulieres eorum, liberos, & omnia impedimenta vos cepiſſe, & in Europam duxiſſe. A Thracibus, qui in Europa oram Propontidis & Helleſponti accolunt, redeuntes vos, apud Ænianum regionem inuaſum iri, & eos nonnullis occiſis partem prædæ vobis erepturos: reliquis Romam perlatis cum rege Antiocho fœdus exiturum, ea conditione, vt is certam pendat pecuniam, & quadam regione cedat. His dictis, magna voce in hæc verba clamauit: Video ex Aſia traijcere exercitus ferreis pectoribus, regeſque in vnum conductos, & gentes varias in Euro-

pam,

Ταύρου χώρας πάσης, καὶ τῶν πόλεων τῶν ἐκτισμένων ἐν αὐτῇ, ἐκβαλόντας τὸν Ἀντίοχον εἰς Συρίαν. ταύτην δὲ παραδοθῆναι, καὶ τὰς πόλεις, τοῖς Ἀττάλου υἱοῖς. Γαλάτας δὲ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, παραταξαμένους πρὸς ὑμᾶς, ἡττηθῆναι. τῶν δὲ γυναικῶν, καὶ τέκνων, καὶ τῆς ἀποσκευῆς πάσης, κυριεῦσαι ὑμᾶς, καὶ ἀγαγεῖν εἰς τὴν Εὐρώπην· τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὴν παραλίαν Θρᾶκας, τῆς τε Προποντίδος καὶ Ἑλλησπόντου, ἀναλύουσιν ὑμῖν ἀπὸ τῆς στρατείας, ἐπίθεσιν ποιήσεσθαι περὶ τὴν τῶν Αἰνιάνων χώραν, καί τινας διαφθείραντας, ἀφελέσθαι μέρος τι τῆς προνομῆς· δηλωθέντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ κομισθέντων εἰς Ῥώμην, ἔσεσθαι συνθήκας πρὸς βασιλέα Ἀντίοχον, ἐφ᾽ ᾧ χρήματα μὲν εἰσοίσει, καὶ χώρας τινὸς ἀποστήσεται. Ἀναγορεύσας δὲ ταῦτα, ἀνακεκράγει μεγάλῃ τῇ φωνῇ, λέγων τάδε. Ἐκ τῆς Ἀσίας ὁρῶ διαβαινούσας δυνάμεις χαλκοστέρνους, καὶ βασιλέας ἐπὶ τὸ αὐτὸ

συναγομένους, καὶ ἔθνη παντοδαπὰ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, ἵππων τὲ κτύπον, δορατων τε ψόφον, καὶ φόνον αἱματοφυρτον, λεηλασίαν τε δεινὴν, πτώσεις τὲ πύργων, καὶ τειχῶν κατασκαφὰς, ἐρημίαν τὲ χθονὸς ἀμυθήτου. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἔλεξεν αὖθις ἐν ἔπεσι τάδε·

Ἡνίκα Νισαῖαι χρυσάμπυκες ἔρχονται
 ἵπποι
Βῶσιν ἐπὶ χθόνα δῖαν, ἐὴν προλιπόντες
 ἐφέδρην,
Οὕς ποτ' ἐν ἄστει τεῦξε Συρηκοσίων πο-
 λυόλβων
Δαίδαλος Ἠετίων, φιλίαν πολυήρατον
 αὔξων,
Δαιτ' ἐπὶ χαλκείῃ, δεσμοῖς δ' ἐπὶ
 δεσμὸν ἴαλλεν,
Χρύσεον ἐν δ' αὐτὸν πᾶσιν Ὑπερίονος υἱὸν
Ἥρμοζεν, ἀκτίνεσσι, καὶ ὄμμασι, μαρ-
 μαίροντα.
Καὶ τότε σοὶ, Ῥώμη, χαλεπ' ἄλγεα
 πάντα τελεῖται.

Ἥξει

pam, ſtrepitumque equorum, & haſtarum fragorem, cædem cruentam, prædationem grauem, ruinam turrium, & murorum deiectiones, ac euaſtationem immenſæ terræ. Secundum hæc rurſum verſus protulit, quorum hæc fuit ſententia:

Niſææ quando frenis auroque ſuperbæ
Egredientur equæ proprijs de ſedibus albæ,
Arte Syracuſis quas in locupletibus olim
Dædalus Eetion iucundæ nobile pignus
Fecit amicitiæ, præſepia ad ærea ſtantes,
Aureaque inter ſe connectunt vincula cunctas:
Quis ſuper inſignis radijs, oculoſque coruſcans,
Inuehitur famoſi Hyperionis inclyta proles;
Tum grauium te, Roma, attinget ſumma malorum.

Nam

Nam magnus venìens exercitus omnia perdet.
Ciuibus orbabit fora, & vrbes igne cremabit,
Sanguineque implebit riuos, & sanguine manes,
Seruitioque premet, spe libertatis ademta.
Nulla virum è bello reducem tunc fœmina diro
Excipiet: Pluto nigro sed tristis amictu
Sub terras rapiet natos, matresque, patresque,
Marsque peregrinis coget seruire relictos.

Sic fatus, conticuit: egressusque castris, quercum quandam conscendit. sequentemque multitudinem aduocans, hæc dixit: Mihi quidem, Quirites, cæterique milites,

Ἥξει γὰρ στρατὸς εὐρὺς, ὃς οὐ χθόνα πᾶσαν ὀλέσσει,
Χηρώσει δ' ἀγορὰς, ἄστη δέ τε πυρπολαθήσει·
Αἵματι δὲ πλήσει ποταμοὺς, πλήσει δὲ καὶ ἄλλην·
Δουλοσύνην τ' οἰκτρὴν, στυγερὴν, ἀτέκμαρτον ἐφέσσει.
Οὐδὲ γυνὴ πόσιν ὅν γ' ὑποδέξεται ἐκ πολέμοιο
Νοστήσαντ', Ἀΐδης δὲ καταχθόνιος, μελανείμων,
Ἕξει ἐνὶ φθιμένοισιν ὁμοῦ τέκνα μητρὸς ἀπούρας.
Ἄρης δ' ἀλλοδαποῖς περιθήσει δούλιον ἦμαρ.

Ἀποφθεγξάμενος δὲ ταῦτα, ἐσιώπησεν, καὶ πορευθεὶς ἔξω τοῦ στρατοπέδου, ἀνέβη ἐπί τινα δρῦν. ἐπακολουθήσαντος δὲ τοῦ ὄχλου, προσεκαλέσατο αὐτοὺς, καὶ εἶπε τάδε· Ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ λοιποὶ

στρατιῶται, καθήκει τελευτήσαντι ὑπὸ λύκου πυῤῥοῦ ὑμεγέθους καταβρωθῆναι ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ· ὑμεῖς δὲ, τὰ ῥηθέντα ὑπ' ἐμοῦ γινώσκετε συμβησόμενα ὑμῖν πάντα, τεκμηρίοις χρώμενοι τῇ νῦν ἐσομένῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ θηρίου τε καὶ τῇ ἐμῇ ἀναιρέσει, ὅτι ἀληθῆ εἴρηκα, ἐκ τινος θείας ὑποδείξεως. Τοσαῦτα δὲ εἰπὼν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποστῆναι, καὶ μηδένα κωλύσαι τὸ θηρίον προσελθεῖν, φάσκων· ἐὰν ἀποστρέψωσιν, οὐ συνοίσειν αὐτοῖς. ποιήσαντος δὲ τοῦ πλήθους τὸ προσταχθὲν, οὐκ εἰς μακρὰν παραγίνεται ὁ λύκος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Πόπλιος, κατέβη ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ ἔπεσεν ὕπτιος· ὁ δὲ λύκος, ἀναχίσας αὐτὸν, κατεδαίνυτο πάντων ὁρώντων. ἀναλώσας δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ἐτράπετο εἰς τὸ ὄρος. Προσελθόντος δὲ τοῦ ὄχλου, καὶ βουλομένου ἀνελέσθαι τὰ ἀπολελειμμένα, κτερίσαι τε αὐτὸν νομίμως· ἡ κεφαλὴ, κειμένη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνεῖπε τοὺς στίχους τούτους.

lites, conuenit vt à lupo rufo magno vorer hodie. Vos autem ſcitote, euentura vobis omnia, quæ prædixi: ac vera me, numine quodam demonſtrante, prædixiſſe, hoc certiſſimo intelligite ſigno, quòd mox lupus aderit, & me interficiet. Hæc locutus, diſcedere eos iuſſit, & lupum non impedire, quo minus accedat, dicens: ſi eum arcerent, malè id ipſis verſurum. Obtemperante dictis multitudine, paulo pòſt acceſſit lupus. quem quum videret Publius, de quercu deſcendit, & ſupinus concidit. lupus autem eum laniauit, & vorauit, omnibus videntibus. cumq́ue, præter caput, omnia conſumpſiſſet, montem petijt. Porrò turba accedente, & reliquias tollere, ac ſepelire, vti leges iubebant, volente; caput, humi iacens, hoc carmen pronunciauit.

Non continge caput nostrum; fas non sinit illos,
Quos animo infenso Iouis odit filia Pallas,
Contrectare caput sacrum. tu tangere cessa,
Et, quæ vera canam tibi nunc, oracula serua.
Dirus in has mittet Mars agmina fortia terras,
Qui nigrum armatas turbas demittet ad Orcum;
Prosternetque solo turres, & mœnia longa:
Nostras diuitias, teneram & cum coniuge prolem
Abripiens, Asiæ vehet ille per æquor in oras.
Hæc tibi fata canit veracia Phœbus Apollo
Pythius. is forti misso me, crede, ministro
Ad sedes duxit, quas obtinuêre beati,

Quâ

Μὴ ψαῦ᾽ ἡμετέρης κεφαλῆς· οὐ γὰρ θέμις ἐστὶν
Οἷσιν Ἀθηναίη χόλον ἄγριον ἐν φρεσὶ θῆκεν.
Ἄπτεσθαι θείοιο καρήατος, ἀλλὰ πέπαυσο·
Μαντοσύνην τ᾽ ἐπάκουσον, ἀληθέα ἥπερ ἐρεῖ σοι.
Ἥξει γὰρ χθόνα τήνδε πολὺς καὶ καρτερὸς Ἄρης·
Ὃς λαὸν μὲν ἔνοπλον ὑπὸ σκότον ἄϊδι πέμψει,
Ῥήξει δ᾽ αὖ λιθίνους πύργους, καὶ τείχεα μακρά·
Ὄλβον δ᾽ ἡμέτερον, καὶ νήπια τέκν᾽, ἀλόχους τε
Μάρψας, εἰς Ἀσίην ἄξει, διὰ κῦμα περήσας·
Ταῦτά σοι εἴρηκεν νημερτέα Φοῖβος Ἀπόλλων
Πύθιος, ὅς μοι ἑὸν κρατερὸν θεράποντ᾽ ἐπιπέμψας,

Ἤγαγεν εἰς μακάρων τε δόμους καὶ Περσεφονείης.

Ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπῶν τούτων, οὐ μετρίως ἐταράχθησαν. ἱδρυσάμενοί τε ναὸν Ἀπόλλωνος Λυκίου, καὶ βωμὸν, οὗ ἔκειτο ἡ κεφαλὴ, ἐνέβησαν εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἀπέπλεον ἕκαστος ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας. καὶ συνέβη ἅπαντα, τὰ ὑπὸ τοῦ Ποπλίου ῥεθέντα γενέσθαι.

ΚΕΦ. Δʹ.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλίταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινὲς, περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν, τὸν Εὐμάρους, ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄνδρα, ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ, ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας, τρῶσαι τὸν ἕτερον, καὶ παραχρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα, καὶ μιχθῆναι ἀνδρί. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρήσαντος, ὡς ἐὰν, τηρήσας ὀχεύοντας, ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα, ἔσται οἷος ἦν· παραφυλά-

Quâ manes inter Proſerpina candida regnat.

Quod cum audiuiſſet multitudo, non leuiter perturbata, fanum poſuerunt Apollini Lycio, ſiue Lupino: aramque, eo loco, vbi caput iacebat. tum, nauibus conſcenſis, domum quiſque ſuam nauigarunt. Cæterùm euenerunt omnia, quæ erant à Publio prædicta.

CAP. IV.

Iam Heſiodus, Dicæarchus, Clitarchus, Callimachus, aliique nonnulli, de Tireſia hæc narrant. Tireſiam, Eumaris F. in Arcadia cum eſſet mas, in monte Cyllene ſerpentum, quos coire videbat, alterum vulneraſſe: illicoque, mutato ſexu, in fæminam mutatum eſſe, ac cum viro concubuiſſe. Monitum autem oraculo Apollinis, vt, cum coëuntes ſerpentes iterum deprehendiſſet, alterum itidem ſauciaret, ita enim

enim in pristinum sexum rediturum, obseruata opportunitate, consilium Dei fuisse exsecutum, itaque recuperasse pristinam naturam. Porrò Ioue cum Iunone altercante, illoque contendente, plus voluptatis è re venerea fœminas percipere quàm viros, Iunone contrarium asserente; placuisse, vt accitus ea de re pronunciaret Tiresias, vtpote vtrunque sexum expertus. Hunc interrogatum, respondisse; decem in partes voluptate ista diuisa, vnam viro, nouem mulieri obtingere. Iunonem iratam, eum oculis confossis excœcasse: Iouem ei vaticinandi artem dono dedisse, & vitam VII seculorum.

CAP. V.

Iidem perhibent, apud Lapithas Elato regi filiam fuisse, nomine Cænidem. cum hac Neptunum congressum, promisisse,

φυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν, ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα, καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρα, καὶ φαμένου, ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῇ τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς, καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις, ἔρεσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι. τὸν δὲ ἐρωτώμενον, ἀποφήνασθαι· διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα, τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν, ὀργισθεῖσαν, κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν· τὸν δὲ Δία, δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν, καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά.

ΚΕΦ. Ε΄.

Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα. ταύτῃ δὲ Ποσειδῶ-

σειδῶνα μιγέντα ἐπαγγείλασθαι, ποιήσειν αὐτὴν, ὃ ἂν ἐθέλῃ· τὴν δὲ ἀξιῶσαι, μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ ἀξιωθὲν ποιήσαντος, μετονομασθῆναι Καινέα.

ΚΕΦ. ϛʹ.

Καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ, τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἐγένετο ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιπάτρου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Βινικίου, καὶ Τίτου Σταλιλίου Ταύρου, τοῦ Κουρβιλίου ἐπικληθέντος. παρθένος γὰρ, γονέων ἐπισήμων, τρισκαιδεκαέτις ὑπάρχουσα, ὑπὸ πολλῶν ἐμνηστεύετο, οὖσα εὐπρεπής. ὡς δ' ἐνεγγυήθη ᾧ οἱ γονεῖς ἐβούλοντο, ἐνστάσης τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, προϊέναι τοῦ οἴκου μέλλουσα, αἰφνιδίως πόνου ἐμπεσόντος αὐτῇ σφοδροτάτου, ἐξεβόησεν· ἀναλαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ προσήκοντες, ἐθεράπευον, ὡς ἀλγήματα ἔχουσαν κοιλίας, καὶ στρόφους τῶν ἐντός· τῆς δὲ ἀλγηδόνος ἐπιμενούσης τρισὶν ἡμέραις

misisse, facturum se ei quodcunque vellet. ipsam petijsse, vt ab eo in virum mutaretur, fieretque invulnerabilis. præstitisse id Neptunum, nomenque viro Cæneus factum.

Cap. VI.

Antiocheæ etiã, quæ est ad Mæandrum sita, homo mixto sexu, quẽ androgynum appellant, fuit, præsidente Athenis Antipatro: Romæ M. Vinicio, & T. Statilio Tauro, cui Corvilij cognomentum fuit, Coss. Etenim virgo quædam, parentibus nata illustribus, cum annorum esset XIII. multis procis petita ob pulcritudinẽ, postquam de parentum sententia desponsata esset, nuptiarum die appetente domo progressura, subitò dolore vehementissimo correpta, exclamauit. Domestici eam reductam in ædes ita curauerunt, vt quæ doloribus ventris, & conuersionibus intestinorum, laboraret. Sed dolore per triduum

continuum permanente, omnibusque eum ob casum anxijs, cruciatibus neque interdiu, neque noctu, remittentibus; cùm omnes eius vrbis medici ipsam curarent, nullam tamen affectus caussam inuenirent: quarta die, sub auroram, intendentibus se acriùs doloribus, puellaque magno cum eiulatu exclamante, subitò virilia prodierunt, ac è virgine vir est factus. qui aliquanto pòst Romam fuit ad Claudium Cæsarem adductus: atque hic, prodigij istius causa, in Capitolio Ioui Auerrunco aram posuit.

CAP. VII.

Alius fuit androgynus Meuaniæ, quæ est vrbs Italiæ, in diuersorio Agrippinæ Augustæ, præside Athenis Dionysodoro, Romæ D. Iunio Silano Torquato, & Q. Asterio Antonino Coss. Nam virgo quædam, Smyrnæ nata, Philotis nomine, cum matu-

ἡμέραις ἑξῆς, ἀπορίαν τε πᾶσι τοῦ πάθους ποιοῦντος, τῶν πόνων οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας, ἔνδοσιν λαμβανόντων, καί τοι πᾶσιν μὲν θεραπείαν αὐτῇ προσφερόντων ἐν τῇ πόλει ἰατρῶν, μηδεμίαν δὲ τοῦ πάθους δυναμένων αἰτίαν εὑρεῖν, τῇ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν, περὶ τὸν ὄρθρον, μείζονα τῶν πόνων ἐπίδοσιν λαμβανόντων, σὺν μεγάλῃ οἰμωγῇ ἀνακραγούσης, ἄφνω αὐτῇ ἀρσενικὰ μόρια προσέπεσεν, καὶ ἡ κόρη ἀνὴρ ἐγένετο. μετὰ δὲ χρόνον εἰς Ῥώμην ἀνηνέχθη, πρὸς Κλαύδιον καίσαρα. ὁ δὲ, τούτου ἕνεκα τοῦ σημείου, ἐν Καπετωλίῳ Διῒ Ἀλεξικάκῳ ἱδρύσατο βωμόν.

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ἐγένετο καὶ ἐν Μηουανίᾳ, πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησι Διονυσοδώρου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δέκμου Ἰουνίου Σιλανοῦ Τορκουάτου, καὶ Κοΐντου Ἀστερίου Ἀντωνίνου· Φιλωτὶς γάρ τις ὀνόματι παρθένος, Σμυρ-

ναία τὸ γένος, ὡραία πρὸς γάμον, ὑπὸ τῶν γονέων κατεγγεγυημένη ἀνδρὶ, μορίων αὐτῇ προφανέντων ἀρρενικῶν, ἀνὴρ ἐγένετο.

ΚΕΦ. Η΄.

Καὶ ἄλλος δέ τις ἀνδρόγυνος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἐπιδαύρῳ, γονέων ἀπόρων παῖς, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Συμφέρουσα· ἀνὴρ δὲ γενόμενος, ὠνομάζετο Συμφέρων· κηπουρῶν δὲ, τὸν βίον διῆγεν.

ΚΕΦ. Θ΄.

Καὶ ἐς Λαοδίκειαν δὲ τῆς Συρίας γυνὴ, ὀνόματι Αἰτητὴ, συνοικοῦσα τῷ ἀνδρὶ ἔτι, μετέβαλε τὴν μορφὴν, καὶ μετωνομάσθη Αἰτητὸς, ἀνὴρ γενόμενος· ἄρχοντος Ἀθήνησι Μακρίνου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Λουκίου Λαμία, καὶ Αἰλιανοῦ Οὐέτερος. τοῦτον καὶ αὐτὸς ἐθεασάμην.

matura viro nuptum tradita esset à parentibus, masculino enato membro, in virum abijt.

CAP. VIII.

Eodemque tempore Epidauri alius fuit androgynus, natus inopibus parentibus, cui nomen prius erat Sympherusa: in virum autem mutatus, Sympheron cœpit vocari, vitamque colendis hortis triuit.

CAP. IX.

Quin & Laodiceæ, quæ est in Syria, mulier Æteta nomine, etiamnum cum marito degens, è fæmina vir extitit, cui nomen Ætetus: præside Athenis Macrino, Romæ consulatum gerentibus L. Lamia, & Æliano Vetere. Hunc ipse quoque vidi.

CAP.

CAP. X.

Fuit & Romæ androgynus, præſide Athenis Iaſone: Romæ M. Platio, & Sex. Carminio, Hyæo, ac M. Fuluio Flacco Coſſ. Quam ob cauſam Senatus iuſſit, à ſacerdotibus Sibyllæ oracula recitari, atque exponi. Sunt autem hæc.

Omnia prodigia, & fatales ordine caſus,
Tela mea expediet, ſi condita mente tenebis.
Roma mihi parens. Nam partum fæmina quondam
Ancipitis ſexus edet, cui nulla virilis
Membra abſint ſexus: ſed & omnia protinus adſint
Conſpicienda, gerunt quæ prima ætate puellæ.

Diſce

ΚΕΦ. Ι'.

Ἐγεννήθη καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλατίου, καὶ Σέξτου Καρμινίου, Γαΐου, καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου. δι' ἣν αἰτίαν ἡ σύγκλητος ἐκέλευεν τοὺς ἱερομνήμονας ἀναγνῶναι τοὺς Σιβύλλης χρησμοὺς, καὶ ἐξηγήσαντο τοὺς χρησμούς. εἰσὶν δὲ οἱ χρησμοὶ οἵδε.

Ὅσσα τέρα καὶ ὅσα παθήματα δαίμονος αἴσης,
Ἴστος ἐμὸς λύσει· τάδ' ἐνὶ φρεσὶν αἴκε νοήσης,
Ῥώμη ἐμοὶ πίσυνος· καί τοί ποτε φημὶ γυναῖκα
Ἀνδρόγυνον τέξεσθαι ἔχοντά περ ἄρσενα πάντα,
Νηπαχαί θ' ὅσα θηλύτεραι φαίνουσι γυναῖκες.
Οὐκ ἔτι δὴ κρύψω, θυσίας δέ τοι ἐξαγορεύσω

Περφερνέως Δήμητρι, καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.

Ἴσω δ᾽ αὐτὴ ἄνασσα θεὰ, τὰ μὲν εἴκε πίθησα

Σεμνοτάτῃ Δήμητρι, καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.

Θησαυρὸν μὲν πρῶτα νομίσματος εἰς ἓν ἀθροίσας,

Ὅττι θέλεις ἀπὸ παμφύλων πόλεών τε καὶ αὐτῶν,

Μητρὶ Κόρης Δήμητρι κέλευ θυσίαν προτίθεσθαι·

Αὐτὰρ δημοσίᾳ κέλομαί σε τρὶς ἐννέα ταύρους

Φανὰς ἠΰκέρως θυέμεν λευκότριχας, αἴ κεν

Ὑμετέρᾳ γνώμῃ κάλλει προφερέσταται ὦσιν.

Παῖδας, ὅσας πάρος εἶπα, κέλευ Ἀχαϊσὶ τάδ᾽ ἔρδειν,

Ἀθανάτην βασίλισσαν ἐπευχομένην θυέεσσιν

Σεμνῶς

Disce quibus iam tunc operandum sit tibi sacris
Et Cereri, & natæ Cereris: num dicta facessas,
Ipsa mihi testis fuerit regina monenti.
Persephonæ in primis castæ, & Cereri venerandæ,
Thesaurum ex multis cura componere nummis,
Siue volet ex omnigenis hunc vrbibus auctum,
Hunc Cereri sacrum pones, propriumque dicabis.
Hinc coram populo nouies ter ducere vaccas
Pulcras, cornutas, nitidas candore pilorum,
Et quas vos cunctis forma præstare putetis.
Et totidem ritu peragant hæc sacra Pelasgo,

Reginam lethi exſortem celebrentque puellæ
Et purè & caſtè. Nec non vxoribus inde
A veſtris ſtabiles diuæ exhibeantur honores.
Hæ, telæ rurſus noſtræ concepta tenentes,
Magnificè Cereri ſplendentia lumina geſtent:
Ter totidem iactentque in flammas ſobria ſacra,
Quæ ritus vetulæ norunt, formamque ſacrorum.
Aſt aliæ totidem Plutonidi munera mittant,
Quarum ætas tenera, & grauibus mens libera curis.
Et venerandam orent Hecaten, ac cuncta ſcientem,
Vt ſurgente domi maneat dea maxima bello

Σεμνῶς καὶ καθαρῶς, τότε δὴ μετέπειτα δεχέσθω
Ἔμπεδ' ἀφ' ὑμετέρων ἀλόχων ἱερ', αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Ἴστω ἐμῷ πίσυνοι λαμπρὸν φάος, αἱ δὲ φερόντων.
Σεμνοτάτῃ Δήμητρι τὸ δεύτερον, * αὖται λαβοῦσαι
Τρὶς τόσα νήφαλα πάντα πυρὸς μαλεροῖο τιθέντων,
Ὅσαι ἐπισταμένως θυσίαν γραιὰ προτίθενται.
Περσεφονέως δ' ἄλλαι Πλουτωνίδι τόσσα λαβοῦσαι,
Ὅσαι ἐν ἡλικίῃ νεοθαλέα θυμὸν ἔχουσιν,
Νηπίαχοι, σεμνὴν Πλουτωνίδα πανδίδακτον,
Ἐν πάτρᾳ δεχέσθων μίμνειν πολέμου κρατέοντος,
Λήθην Ἕλλησι πεσεῖν πόλεώς τε καὶ αὐτῆς.

Θησαυρὸν δ' ἕτεροι καὶ παρθένοι ἔνθα φερόντων,
Ἴσῳ θειοπαγεῖ νυμφάσματα ποικίλα σεμνὴν,
Πλούτωνι κοσμεῖν ὅπως * χρείησι κακοῖσι.
Περσφερνέως δ' ὅτι κάλλιστον καὶ εὐκτὸν ἐπ' αἶαν
Ὡς θνητοῖσιν ἰδέσθαι ἐπέπλετο καὶ τὸ φέρεσθαι·
Ἴσῳ σύμμικτον δῶρον βασιληΐδι κούρῃ·
Αὐτὰρ ὅτ' ἂν Δήμητρι καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ·
Γαίας ὑμετέρας ἀπερυκέμεναι ζυγὸν αἰεὶ,
Αἰδωνῇ Πλούτωνι βοὸς κυανότριχος αἷμα,
Λαμπρεῖς * ἱμᾶσι κοσμητοὺς μετὰ ποιμνῶν, ὅστις
Ἠματίῳ πίσυνος βοὸς ἄρτεμος αὐτὸς ὁ δ' ἔσται.

Ὅσοι

Ne patriæ atque sui Græcos obliuio tangat.
Inde ferant alij gazam, iunctæ hisque puellæ
Licia diuino varia & circundata malo,
His exornatus compeseat vti malo Pluto.
Tum quod præ cunctis pulcrum atque optabile tellus
Educat, id malo cunctum, textoque feratur
Munus reginæ, Cerere est quàm nata, puellæ
Jamque deas, vt seruitij miseranda precatus
Auertant patria vestra iuga: sanguine nigro
Plutoni Diti tum cærulei bouis, omnes
Vestibus ornatos nitidis, & pastor vt adsit
Ipse bouis ductor, nec non alij quoque vestra

Paren-

Parentes nutrit quos patria relligioni.
Nemo etenim sacris incredulus impius adsit.
Turba profana foras, diuûm decedite templis.
Tractent sacra pij, & qui nostra oracula callent,
Hi Clario castè sacris operentur, & aris
Pinguia caprarum candentûm sumina ponant,
Velatoque deum capite ante altaria proni
Suppliciter pacem Paeona poscite votis.
Hinc regina deûm Iuno placanda precando.
Vacca tibi ritu patrio mactabitur alba,
Matronæque canant illam, celebrentque tuarum

Præci-

Ὅσοι τ' ἄλλοι ὁμοῦ πίσυνοι κατὰ πατρίδ' ἔασι·
Μὴ γὰρ ἀπιστόφιλος θυσίαισιν ἀνὴρ παρεπέσθω·
Ἔξω δ' ἔνθ' ἀνόμιστον ἐπέπλετο φωτὶ τάδ' ἕρδειν,
Νούπιστοι καταδαιτὸν ἔχειν θυσίην, κατὰ δ' αὐτὴν
Ὅστις ἂν ἡμετέρων χρησμῶν ἴδρις ἐς τόδ' ἵκηται,
Σεμνὸν Φοῖβον ἄνακτα μετελθέτω ἐν θυσίαισι,
Προφρονέως βωμοῖς ἐπὶ πίονα μηρία καύσας,
Αἰγῶν παλλεύκων νεάτην· ἀτὰρ οἴδατε πάντες,
Λισσέσθω Φοῖβον παιήονα κρᾶτα πυκάσας,
Ἱκτῆρες πίπτοντες ὅπως λυσίης ἀκάκοιο,
Νοστήσας δ' ἀπὸ τοῦ βασιληΐδα πότνιαν Ἥρην·

Ἀργῶ βοῶν θύων πατρίοισι νόμοισι
κατ' αἶσαν,
Ὑμνεῖν αἴκε θέλει προφερέστεραι ὡς ἐνὶ
λαοῖς,
Καὶ νήσων ναίεται τῶν ἀντιπάλων ὅτ'
ἂν αἶαν·
Οὐ δόλῳ, ἀλλὰ βίᾳ Κυμαΐδα πρό-
φρονες αὗται,
Νάσσωνται σεμνῆς βασιληΐδος οἷς ἐπι-
θένται,
Ἐν πατρίοισιν ὁμοῖς Ἥρας ξόανόν τε
κατ' οἶκον,
Ἴξει δ' ἂν μύθοισιν ἐμοῖς τάδε πάντα
τίθηνται,
Σεμνοτάτην βασίλισσαν ἐπέλθῃς ἐν
θυσίαισιν·
Ἐν πολλῷ χρόνῳ αὖ τότ' ἐφ' ὕστερον
ὄσκεν ἐπ' αὐτοῖς,
Νήφαλά κεν ῥέξας ὅσαι ἡμέραι εἰς
ἐνιαυτόν.
Ὅσκε τάδε ῥέξει, κείνου κράτος ἔσσεται
αἰεί. Νηφα-

Præcipue, & si quas medio tenet insula ponto.
Non astu, sed vi Cumanam quippe coactam
Illæ habitant terram, venerandæ patria quarum
Reginæ Iunonis habet sculptum simulacrum.
Ipsa aderit, si nostra illam præcepta secutus,
Ritè coles à me monstratis iam tibi sacris.
Insuper agnorum quoque sobria sacra quotannis
Exhibeas, luces anni totius in omnes,
Manibus adsidua cum relligione deinceps.
Sic tibi propitiam diuam, facilemque tenebis;
Cætera sub radijs velo occultata videbis

In folijs nostris *
Te desiderium quia dulce feracis oliuæ
Corripuit, folia accipies medicamen ab illa,
Dum mala felici decedant tristia fine.
Exoptata dies vobis, votisque petita *
Quæ soluat tandem ærumnis, reddatque quietem.
Hæc tu me terris excitam fata Pelasgis
Euentura tibi quondam prædicere cogis.

Νηφαλίμων ἀρνῶν τε τεμὼν χθονίοις τάδε ῥέξον,
Ἦμος ἂν ἤδη ἔχοις μεγαλήτην σὺν ἀπάντη
Ξεσοδότην ξοάνησιν καὶ τἄλλ' ὅς ἔλεξα σαφι,
Ἐν πετάλοισιν ἐμοῖς ὑπὸ κερκίδος ἀμφὶ καλύπτρας
Ἵμερτος σε βάλεν γλαυκῆς ἐλάας πολυκάρπου,
Ἀγλαὰ φῦλλα λαβοῦσα λύσιν κακοῦ ἦμος ἂν ἔλθῃ,
Ὕμμι χρόνος μάλα κεῖνος· ἐν ᾧ ποτε τἄλλα νεόγνη·
Τρωσδῆιε καύσεισε κακῶν ἅμα δ' Ἑλλάδος ἐκ γῆς·
Αὐτὰρ σοὶ μεταβᾶσαν ἐποτρεύσας ἀγορεῦσαι.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

Ἐν δὲ Μεσσήνῃ οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος, συνέβη πίθον λίθου πεποιημένον ῥαγῆναι, χειμώνων βίᾳ, καὶ ὕδατος πολλοῦ ἐπενεχθέντος. προχυθῆναι δ' αὐτοῦ κεφαλὴν, τριπλασίαν τῆς ἀνθρωπίνης· τοὺς δὲ ὀδόντας, ἔχειν διστοίχους. ἀναζητούντων δὲ, τίνος εἴη ἡ κεφαλὴ, δηλῶσαι τὴν ἐπιγραφήν. ΙΔΕΩ γὰρ ἐγκεχάρακτο. ἕτερον οὖν δημοσίᾳ κατασκευάσαντες πίθον, ἐνέθεσαν, καὶ ἀσφαλέστερον ἐκήδευσαν τὸν ἥρωα οἱ Μεσσήνιοι, τοῦτον ἰδόντες ὄντα, περὶ οὗ φησὶν Ὅμηρος,

Ἴδεω θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.

ΚΕΦ.

Cap. IX.

Messenæ ante annos non multos, vt Apollonius auctor est, dolium ex lapide, confectum, vi tempestatum, & alluuione copiosæ aquæ, ruptum est: & ex eo dolio effusum caput, triplæ ad humanum quantitatis, duos habens dentium ordines. Cùm verò quæretur, cuius id fuisset: inscriptio id manifestauit. erat enim inscriptum, ΙΔΕΩ, Idæ. Publico itaque sumptu aliud dolium Messenij curauerunt, inque id caput reposuerunt: atque accuratius herois eius reliquias coluerunt, cùm viderent hunc esse, de quo Homerus ita scripsit:

Idæ, mortales valido qui robore cunctos
Tempestate illa superauit: quique decoram
Ob sponsam rigidum tulit imperterritus arcum,
Aggressus telis magno contendere Phœbo.

Cap.

CAP. XII.

In Dalmatia quoque, in ſpelunca, quæ Dianæ dicitur, videre licet multa corpora, quorum coſtæ XVI vlnas excedunt.

CAP. XIII.

Apollonius Grammaticus narrât, T. Neronis ætate terræmotum fuiſſe, quo multæ ac celebres Aſiæ vrbes funditus deletæ ſint, quas deînde Tiberius ſuo ſumtu inſtaurauit. Propter quod beneficium, Aſiani coloſſum ei confecerunt, ac poſuerunt in foro Romano, ponè fanum Veneris, & ſingularum deinceps vrbium ſtatuas ſubiunxerunt.

CAP. XLV.

Sed & Siciliæ non paûcæ numero vrbes eo terræmotu afflictæ fuerunt, & loca

Rhegio

ΚΕΦ. ΙΒʹ.

Ἐν Δαλματίᾳ τε, τῷ τοῦ Ἀρτέμιδος καλουμένῳ σπηλαίῳ, ἔστιν ἰδεῖν πολλὰ σώματα, ὧν τὰ τῶν πλευρῶν ὀστᾶ ὑπερβάλλει ἑκκαίδεκα πήχεις.

ΚΕΦ. ΙΓʹ.

Ἀπολλώνιος δὲ ὁ γραμματικὸς ἱστορεῖ ἐπὶ Τιβερίου Νέρωνος σεισμὸν γεγονέναι, καὶ πολλὰς καὶ ὀνομαστὰς πόλεις τῆς Ἀσίας ἄρδην ἀφανισθῆναι· ἃς ὕστερον ὁ Τιβέριος οἰκείᾳ δαπάνῃ πάλιν ἀνώρθωσεν. ἀνθ' ὧν κολοσσόν τε αὐτῷ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν παρὰ τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τῶν πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν.

ΚΕΦ. ΙΔʹ.

Ἔπαθον δὲ καὶ τῆς Σικελίας ὑπὸ σεισμοῦ οὐκ ὀλίγαι πόλεις, καὶ τὰ πλησίον Ῥηγίου. ἐπειδὴ

δὲ οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν ἐν Πόντῳ ἐθνῶν. κατὰ δὲ τῆς γῆς τὰς διαστάσεις, ἐφάνη σωμάτων μεγέθη, ἃ ἐκπλαγέντες οἱ ἐπιχώριοι, κινῆσαι μὲν ὤκνησαν, δείγματος δ᾽ ἕνεκεν, ἔπεμψαν εἰς τὴν Ῥώμην ὀδόντα ἑνὸς, οὐ ποδιαῖον μόνον, ἀλλ᾽ ὑπερβάλλοντα καὶ τοῦτο τὸ μέτρον. ἐπιδείξαντες δὲ Τιβερίῳ οἱ πρέσβεις, εἴροντο εἰ βούλεται κομισθῆναι τὸν ἥρω πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ πρὸς ταῦτα ἐμφρόνως ἐβουλεύσατο, μήτε τῆς γνώσεως τοῦ μεγέθους ἑαυτὸν ἀποστερήσας, τό τε ἀνόσιον τῆς νεκροσυλίας παραιτησάμενος. γεωμέτρην γάρ τινα τῶν οὐκ ἀφανῶν, Πούλχρον ὀνόματι, τιμώμενον ὑπ᾽ αὐτοῦ διὰ τὴν τέχνην, καλέσας, πρόσωπον ἐκέλευσε πλάσαι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ὀδόντος. ὁ δὲ, σταθμησάμενος ἡλίκον ἂν γένοιτο, τό, τε σύμπαν σῶμα, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, τῷ τοῦ ὀδόντος ὄγκῳ ἐργασάμενος διὰ ταχέων, ἐκόμισε τῷ αὐτοκράτορι. κἀκεῖνος, εἰπὼν ἀρκεῖσθαι τῇ θέᾳ ταύτῃ, ἀποπέμπει τὸν ὀδόντα ἐκεῖσε, ὅθεν καὶ ἐκομίσθη.

ΚΕΦ.

Rhegio vicina: & Ponticæ eum non paucæ gentes ſenſerunt. Enimuerò quibus locis terra à ſe diuulſa fuit, ingentia ſunt reperta cadauera, quorum magnitudine ſtupefacti incolæ, non auſi ea loco mouere. indicij cauſa Romã miſerunt dentem vnĩ exemtum, qui pedis menſuram nõ attigit modò, ſed etiam ſuperauit: quem legati Tiberio oſtendentes, ſimul etiã quæſiuerunt, vellétne ad ſe heroëm, cuius is fuerat, afferri? Ibi Tiberius prudenter conſilium eò direxit, vt neq; cognitione magnitudinis ſeipſum priuaret, & ſpoliandorum cadauerũ flagitium euitaret. Inſignem quendam geometram, nomine Pulcrum, quem ob artem apud ſe honorificè habebat, accitum, faciẽ iuſſit fingere, proportione denti reſpondentẽ. Qui dimenſus, dentis quantitate perſpecta, quanta facies, & quæ totius corporis moles futura eſſet, celeriter opus abſoluit, & ad Imperatorem attulit. iſq; ſufficere ſibi hoc ſpectaculum dicens, dentem eò, vnde erat allatus, remiſit.

CAP. XV.

Neque est huic fides deroganda narrationi, cum in Ægypto quoque locus sit, Litræ appellatus, in quibus Litris corpora istis non minora ostenduntur, non obruta terra, sed in conspectu posita: neq; confusa, aut cõturbata ea, sed ordine suo collocata: vt, qui accedit, cognoscere possit, quæ femorum ossa sint, quæ crurum, aut aliorum membrorum. Itaque ne hæc quidem aliena à vero putanda: sed cogitandum est, quòd initio natura, vigens viribus, omnia deorum naturæ æmula educauit: successu autem temporis, cum emarcesceret, naturarum quoque quantitates decreuerunt.

CAP. XVI.

Sed & Rhodi accepimus ossa tanta esse, vt comparati cum ijs nostri homines, sint multo minores.

ΚΕΦ. ΙΕ΄.

Οὐ χρὴ δὲ ἀπιστεῖν τῷ εἰρημένῳ, ἐπεὶ καὶ τῆς Αἰγύπτου Λίτραι εἰσὶν τόπος, ἐν αἷς δείκνυται σώματα, οὐκ ἐλάττω τούτων, οὐ κεχρυμμένα γῇ, ἀλλ᾽ ἐμφανῆ ἀφειμένα οὔτε συγκέχυται, οὔτε συμπεφύρηται, ἀλλ᾽ ἐν τάξει κεῖται, ὡς γνωρίσαι προσελθόντα, τοῦτο μὲν μηρῶν ὀστᾶ, τοῦτο δὲ κνημῶν, καὶ τῶν ἄλλων μελῶν. διὸ οὐ χρὴ οὐδὲ τούτοις ἀπιστεῖν, ἐννοουμένους, ὅτι κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἡ φύσις, ἀκμάζουσα, ἅπαντα ἐγγὺς θεῶν ἐκουροτρόφει· μαραινομένου δὲ τοῦ χρόνου, συμμεμάρανται καὶ τὰ μεγέθη τῶν φύσεων.

ΚΕΦ. ΙϚ΄.

Καὶ τὰ ἐν τῇ Ῥόδῳ δὲ παρειλήφαμεν ὀστᾶ τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, ὡς παραβαλλομένους τοὺς νῦν ἀνθρώπους πολὺ καταδεεστέρους εἶναι.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Ὁ δὲ αὐτός φησιν, πλησίον Ἀθηνῶν, νῆσόν τινα εἶναι. ταύτην δὲ τοὺς Ἀθηναίους βούλεσθαι τειχίσαι. σκάπτοντας οὖν τοὺς θεμελίους τῶν τοίχων εὑρεῖν σορὸν ἑκατὸν πηχῶν, ἐν ᾗ εἶναι σκελετὸν ἴσον τῇ σορῷ, ἐφ' ἧς ἐπιγέγραπται τάδε:

Τέθαμμ' ὁ Μακρόσιρις ἐν νήσῳ μακρᾷ,
Ἔτη βιώσας πεντάκις τὰ χίλια.

ΚΕΦ. ΙΗ.

Εὔμαχος δέ φησιν ἐν Περιηγήσει, Καρχηδονίους, περιταφρεύοντας τὴν ἰδίαν ἐπαρχείαν, εὑρεῖν ὀρύσσοντας δύο σκελετοὺς ἐν σοροῖς κειμένους· ὧν τοῦ μὲν, εἰκοσιτέσσαρας εἶναι πήχεις τὴν σύνθεσιν· τοῦ δὲ ἑτέρου, εἰκοσιτρεῖς.

ΚΕΦ. ΙΘ.

Θεόπομπος δέ φησιν ὁ Σινωπεὺς, ἐν τῷ Περὶ σεισμῶν, ἐν τῷ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ αἰφνι-

CAP. XVII.

Idem ait, prope Athenas insulam esse quandam, quam Athenienses cùm vellent muris munire, dum foderent fundamenta, inuenerint sepulcrum longitudine C cubitorum, atque intus cadauer, ad ossa vsque absumtum, cum hac inscriptione:

Sepultus ego Macroseiris in longa insula
Vitæ peractis annis mille quinquies.

CAP. XVIII.

Eumachus in Periegesi, seu Orbis terrarum enarratione, scribit: Carthaginenses, cum circum suam prouinciam agerent fossam, dum terram exhauriunt, incidisse in duo ossea cadauera, condita arcis: quorum alterius compages longa fuerit XXIV cubitos, alterius XXIII.

CAP. XIX.

Theopompus Sinopensis in libro De Terræmotibus scribit, in Bosporo Cimmerio,

merio, ſubita terræ concuſſione quendam colliculum diſſiluiſſe, eiectaque ingentia fuiſſe oſſa, ita vt compage eorum in morem humani corporis compoſita, longa ea fuerit XXIV cvbitos. aitque, circùm accolentes barbaros oſſa ea in Mæotidem abieciſſe paludem.

CAP. XX.

Ad Neronem allatus eſt infans quadriceps, reſpondentibus proportione etiam cæteris membris, Athenis præfecto Thraſyllo: Romæ, P. Petronio Spaliano, & Ceſennio Peto Coſſ.

CAP. XXI.

Natus eſt & alius, caput habens è ſiniſtro enatum humero.

CAP. XXII.

Athenis præfecto Deinophilo, Romæ Q. Veratio & Cn. Pompeio Gallo Coſſ.

Ræcij

αἰφνιδίως σεισμοῦ γενομένου, τὸν παρ' αὐτοῖς τινὰ ἀναῤῥαγῆναι λόφον, καὶ ἀναβαλεῖν ὀστᾶ ὑπερμεγέθη, ὥστε τὴν σύνθεσιν τοῦ σκελετοῦ, πηχῶν εὑρηθῆναι εἰκοσιτεσσάρων. ταῦτα δέ φησιν τὰ ὀστᾶ τοὺς περιοικοῦντας Βαρβάρους, εἰς τὴν Μαιῶτιν ῥίψαι λίμνην.

ΚΕΦ. Κ'.

Παιδίον πρὸς Νέρωνα ἐκομίσθη τετρακέφαλον, ἀνάλογα ἔχον καὶ τὰ ἄλλα μέλη· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Θρασύλλου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου Πετρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ, καὶ Κεζεννίου Πέτου.

ΚΕΦ. ΚΑ'.

Καὶ ἕτερον ἐγεννήθη, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κεφαλὴν ἐκπεφυκυῖαν ἔχον.

ΚΕΦ. ΚΒ'.

Ἐγένετο σημεῖον παράδοξον ἐπὶ Ῥώμης, ἄρχοντος Ἀθήνησι Διοφίλου, ὑπατευόντων

ἐν Ῥώμῃ Κοΐντου Οὐερανίου, καὶ Γναίου Πομπηΐου Γάλλου· Ῥαικίου γὰρ Ταύρου, ἀνδρὸς στρατηγικοῦ, τῆς γυναικὸς θεράπαινα τῶν τετιμημένων, ἀπεκύησε πίθηκον.

ΚΕΦ. ΚΓʹ.

Κορνηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ παιδίον ἔτεκεν, κεφαλὴν ἔχον Ἀνούβιδος ἐπὶ Ῥώμης· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δημοστράτου. ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Αὔλου Λουκιννίου Νέρουα Σιλανιανοῦ, καὶ Μάρκου Οὐεστίνου Ἀττικοῦ.

ΚΕΦ. ΚΔʹ.

Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τελδένης τῆς Ἰταλίας, ἀπεκύησεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους· ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δομετιανοῦ καίσαρος τὸ ἕνατον, καὶ Πετιλλίου Ῥούφου τὸ δεύτερον, ἐν Ἀθήναις ἀναρχίας οὔσης.

ΚΕΦ. ΚΕʹ.

Ἐν Ῥώμῃ δικέφαλόν τις ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς τὸν

Τίβεριν

Ræcij Tauri, viri prætorij, vxoris primaria ancilla Romæ ſimiam peperit.

Cap. XXIII.

Cornelij Gallicani vxor Romæ infantem partu edidit, capite Anubidis: Athenis præſide Damoſtrato, Romæ A. Lucinnio Nerua Silaniano: & M. Veſtino Attico coſſ.

Cap. XXIV.

Mulier Tridenti vrbe Italiæ nata, ſerpentes enixa eſt, globi in morem conuolutos, Romæ Domitiano Cæſare IX, & Petilio Rufo II. coſſ. Athenis magiſtratu vacantibus.

Cap. XXV.

Romæ quædam bicipitem ab ortu edidit fœtum, qui aruſpicum iuſſu in Tibe-

rim amnem est abiectus: Athenis præside Adriano, qui deinde Imperator est factus: Romæ, Traiano VI. & T. Sextio Africano coss.

CAP. XXVI.

Dorotheus medicus in Commentarios suos retulit, Alexandreæ in Ægypto cinædum peperisse: fœtum conditum, miraculi causa, asseruari.

CAP. XXVII.

In Germania, in exercitu Romano, quem T. Curtilius Mancias duxit, seruus militis peperit: Athenis Conone præside, Romæ Q. Volusio Saturnino, & P. Cornelio Scipione coss.

Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ, τοῦ αὐτοκράτορος γενομένου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ.

ΚΕΦ. ΚϚʹ.

Δωρόθεος δέ φησιν ὁ ἰατρὸς ἐν Ὑπομνήμασιν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τῇ κατ᾽ Αἴγυπτον, κίναιδον τεκεῖν· τὸ δὲ βρέφος ταριχευθὲν, χάριν τοῦ παραδόξου, φυλάττεσθαι.

ΚΕΦ. ΚΖʹ.

Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὅς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκίᾳ, τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο. Δοῦλος γὰρ στρατιώτου ἔτεκεν, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Κόνωνος· ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Κοΐντου Οὐλουσίου Σατορνίνου, καὶ Ποπλίου Κορνηλίου Σκιπίωνος.

ΚΕΦ. ΚΗ΄.

Καὶ Ἀντίγονος δὲ ἱστορεῖ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μίαν γυναῖκα ἐν τέτρασι τοκετοῖς εἴκοσι τεκεῖν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκτραφῆναι.

ΚΕΦ. ΚΘ΄.

Καὶ ἑτέρα τίς γυνὴ, κατὰ τὴν αὐτὴν πόλιν, πέντε ἐν ἑνὶ τοκετῷ ἀπεκύησεν παῖδας· τρεῖς μὲν, ἄῤῥενας· δύο δὲ, θηλείας. οὓς αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων τρέφεσθαι. πάλιν δὲ, μετ' ἐνιαυτὸν, ἄλλα τρία ἡ αὐτὴ γυνὴ ἔτεκεν.

ΚΕΦ. Λ΄.

Ἱπποκράτης δέ φησιν ἐν τῷ Περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρυόπης, τῆς Νείλου, πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι.

Cap. XXVIII.

Sed & Antigonus narrat, Alexandreæ mulierem quandam quatuor partub. xx fœtus edidisse, quorum maior pars enutrita sit.

Cap. XXIX.

Eademque in vrbe alia mulier quinque infantes vnà peperit, tres masculos, duas feminas, quos suis sumtibus ali iussit Traianus imperator. eademque mulier, circumacto exinde anno, tres infantes peperit.

Cap. XXX.

Hippostratus in libello de Minoe, Ægyptum perhibet ex vna vxore Euryopa, Nili filia, L filios procreasse.

CAP. XXXI.

Itemque Danaus, ex vnica Euryopa, Nili filia, quinquaginta tulit filias.

CAP. XXXII.

Craterus, Antigoni regis frater, nouisse scribit quendam hominem, qui spatio septennij & puer fuerit, & adolescens, & vir, & senex, & vxorem duxerit, & progenerata prole mortuus.

CAP. XXXIII.

Megasthenes auctor est, mulieres Palææ habitantes, sex annos natas párere.

CAP. XXXIV.

Arabiæ vrbs est Sauna. in ea inuentus est hippocentaurus in monte admodum excel-

ΚΕΦ. ΛΑʹ.

Δαναός τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς, τῆς Νείλου Εὐρυόπης, πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχεν.

ΚΕΦ. ΛΒʹ.

Κρατερὸς δέ φησιν, ὁ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς, γινώσκειν τινὰ ἄνθρωπον, ὃν ἐν ἑπτὰ ἔτεσιν παῖδα γενέσθαι, καὶ μειράκιον, καὶ ἄνδρα, καὶ γέροντα, καὶ γήμαντα, καὶ παιδοποιησάμενον, ἀποθανεῖν.

ΚΕΦ. ΛΓʹ.

Μεγασθένης δέ φησιν, τὰς ἐν Παλαίᾳ κατοικούσας γυναῖκας, ἑξαετεῖς γινομένας, τίκτειν.

ΚΕΦ. ΛΔʹ.

Εὑρέθη ἐν Σαύνη, τῆς Ἀραβίας πόλει, Ἱπποκένταυρος, ἐπὶ ὄρους μάλα ὑψηλοῦ,

ὅ ἐστιν γέμον φαρμάκου θανασίμου. καλεῖται δὲ τὸ φάρμακον ὁμώνυμον τῇ πόλει. ὀξύτατον δὲ, καὶ ἀνυτικώτατον, τῶν ὀλεθρίων καθέστηκεν. τὸν δὲ Ἱπποκένταυρον συλλαβὼν ὁ βασιλεὺς ζῶον, ἀποπέμπει σὺν ἑτέροις πρὸς καίσαρα εἰς τὴν Αἴγυπτον. τροφὴ δὲ ἦν αὐτοῦ, κρέα. οὐ φέρων δὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀέρος, τελευτᾷ. καὶ οὕτως ὁ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ταριχεύσας, ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην. καὶ πρῶτον ἐν τοῖς βασιλείοις ἀπεδείχθη, τὸ μὲν πρόσωπον ἀγριώτερον τοῦ ἀνθρωπίνου ἔχων. χεῖρας δὲ, καὶ τοὺς τούτων δακτύλους, τετριχωμένους. πλευρὰ δὲ συναφῆ τοῖς πρώτοις σκέλεσι, καὶ τῇ γαστρί. ὁπλαὶ δὲ ἦσαν αὐτῷ ἵππου στερεαὶ, καὶ ἐπίξανθοι χαῖται, καίπερ ὑπὸ τῆς ταριχείας συμμελαινόμεναι τῷ δέρματι. μέγεθος δὲ ἦν οὐχ οἷοίπερ οἱ γραφόμενοι, οὐδ᾽ αὖ πάλιν μικρόν.

ΚΕΦ.

excelſo, qui lethali abundat veneno: cui veneno idem eſt cum vrbe nomen. omnium peſtiferorum acutiſſimum, atque efficaciſſimum. Hippocentaurum rex cum cepiſſet viuum, cum donis ad Cæſarem alijs in Ægyptum miſit. veſcebatur carnibus; ſed, aëris mutati impatiens, mortuus eſt. Eum condîtum, præfectus Ægypti Romam miſit. primumq́ue in palatio eſt monſtratus. Facies, quàm humana fuit ei truculentior; manus, & earum digiti, pilis intecti; latera, ventri, & prioribus pedibus, contigua; vngulæ equinæ ſolidæ, iuba ſubfulua, quanquam condimenta eam ferè cutis in morem nigram feciſſent. magnitudo, non quanta pingitur; non tamen exigua.

CAP. XXXV.

Feruntur in nominata vrbe etiam alij esse: sed eum, qui Romam missus est, si quis non credit, videre potest. repositus est enim in finibus Imperatoris, conditus, vt dixi.

FINIS.

ΚΕΦ. ΛΕ΄.

Ἐν δὲ τῇ προειρημένῃ πόλει Σαύνῃ ἐλέγοντο καὶ ἕτεροι εἶναι Ἱπποκένταυροι· τὸν γὰρ πεμφθέντα εἰς Ῥώμην εἴ τις ἀπιστεῖ, δύναται ἱστορῆσαι. ἀπόκειται γὰρ ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ αὐτοκράτορος, τεταριχευμένος, ὡς προεῖπον.

ΤΕΛΟΣ.

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Longæuis
Libellus.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ
ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ
Περὶ Μακροβίων.

Περὶ τῶν ἑκατὸν ἔτη ζησάντων.

ΚΕΦ. Α΄.

Οἱ ἑκατὸν ἔτη ζήσαντες Ἰταλῶν, ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀποτιμήσεων ἀναζητήσαντες οὐ παρέργως ἐμάθομεν.

Λούκιος Κορνήλιος, Κορνίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Γλαύκιος Ὄηρος; Λούκιος πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Οὐέττιος Σεκοῦνδος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Λικίννιος Πάλλος, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Ἀκίλλιος Μάρκελλος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Οὐέτλιος, Μάρκου υἱὸς, Βερξέλλων. Λούκιος Κουσώνιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας. Λού-

κιος

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Longæuis.

De his qui centum annos vixeruut.

CAP. I.

ITALI, qui centum annos vixerunt; quos, ex ipsis Censuum commentarijs conquisitos, non obiter deprehendimus.

L. Cornelius, Cornij F. L. Glauceius Verus, L. F. L. Vetustius Secundus, L. F. L. Licinnius Palus, L. libertus. L. Acilius Marcellus, L. F. Omnes hi, vrbe Placentini. L. Vettius M. F. Brixellensis. L. Cussonius, L. F. vrbe Cornelia.

L. Gaminius, L. F. Velia. C. Portensius Fronto, Sex. F. Bononia. C. Nonius Maximus, P. F. Brixellis. C. Amurius Teiro, C. F. Cornelia. C. Castopudes, Titij F. Parma. C. Vatius Tertius, Sp. F. Placentia. C. Iulius Pothus, Rauenna. C. Valerius Primus, Q. F. Velia. Cæselias Cyrus, Placentia. Catia C. filia, Fauentia. P. Fuluius Phryx, L. libertus, Pollentia. P. Neuius, L. F. Basilea. P. Decennius Demosthenes, P. libertus, Arimino. Petronia Quinti, L. liberta, Placentia. Pollia Polla, Sp. filia, Ætosia. M. Vilonius Seuerus, Veleia. M. Terentius

κιος Γαμίνιος, Λευκίου υἱὸς, πόλεως Βελείας. Γάιος Πορτήσιος Φρόντων, Σέξτου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Γάιος Νώνιος Μάξιμος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Βριξέλλων. Γάϊος Ἀμέριος Τέρων, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας. Γάιος Καστοπέδης, Τιτίου υἱὸς, πόλεως Πάρμης. Γάϊος Οὐάπος Τέρτιος, Σπορίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Γάιος Ἰούλιος Πόθος, πόλεως Ραβέννης. Γάιος Οὐαλέριος Πρίμος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Βελείας. Καισελίας Κῦρος, πόλεως Πλακεντίας. Καπία, Γαΐου θυγάτηρ, πόλεως Φαουεντίας. Πόπλιος Φούλβιος Φροῦξ, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πολλισίας. Πόπλιος Νέβιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Βασιλείας. Πόπλιος Δεκέννιος Δημοσθένης, Ποπλίου ἀπελεύθερος, πόλεως Αριμίνου. Πετρωνία Κοΐντου, Λουκίου ἀπελευθέρα, πόλεως Πλακεντίας. Πόλλεια Πώλλα, Σπουρίου θυγάτηρ, πόλεως Αἰτωσίας. Μάρκος Οὐϊλώνιος Σευῆρος, πό-

λέως Οὐελίας. Μάρκος Τερέντιος Ἄλβιος, Μάρκου ἀπελεύθερος, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκος Ἀντώνιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκος Τάλπιος Οὐϊτάλις, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκος Ἀκκέλιος, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Μάρκος Νιγέλλιος, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Πάρμης. Τίτος Οὐίβιος Θάλβιος, Σοιείου υἱὸς, πόλεως Πάρμης. Τίτος Αἰμίλιος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Ῥηγίας. Τίτος Οὐελεράνιος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τίτος Νουμέριος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Τίτος Σερβίος Σέκουνδος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τήτος Πετρώνιος, Ποείου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Τίτος Ἀντώνιος, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Ῥηγίου. Τίτος Ἐρούσιος Πολλίων, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τίτος Καμόριος Τέρτιος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Φιδεντίας. Τουρέλλη Φόρησις, Γαΐου ἀπελευθέρα, πόλεως Βονωνίας. Κόϊντος Κάσσιος Ῥοῦφος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως

Ῥηγίου

rentius Albius, M. libertus. M. Antonius, L. F. M. Talpius Vitalis, M. F. omnes Placentini. M. Accelius, M. F. Bononia. M. Nirellius, C. F. T. Vibius Thalbius, Syrij F. Parmenses. T. Aemilius Q. F. Regia. T. Veteranius, P. F. Bononia. T. Numerius, T. F. Placentia. T. Seruius Secundus. T. F. Bononia. T. Petronius, Sp. F. Placentia. T. Antonius, M. F. Rhegio. T. Erusius Pollio, C. F. Bononia. T. Camorius Tertius, T. F. Fidentia. Turella Forensis, C. liberta, Bononia. Q. Cassius Rufus, Q. F.

Q. Lucretius Primus, Q. F. Rhegini. Q. Velius, P. F. Velia. Albatia Sabina. Parmensis. Saluia Varena, P. F. Basilea. Bebia Marcella, Sex. filia, Ortisia. Bascia Asticosi, Philippis Macedoniæ. Bonzestoni inquilini Polpæ, Macedo. Fronto Albutij Macedo Philippensis. Sarces Kilamacetis Amphipolitana. Acdesius Diza Parœcopolis, Macedo. Zækedenthes Mucasi, eádem patria. Mantis & Prœzi Macedo, ab Amphipoli. Alexander Demetrij Tianus, à Ponto & Bithynia. Gaza Timonis Tianæ, indidem. Chresta Antipatri, Tiana. Chrysium Theophili, Tiana. Hiero, Hieronis F. Tianus. Muzacus Mucantij,

Ρήγ'ϐ. Κόϊντος Λϐκρέτιος Πρίμος, Κοΐντϐ υἱὸς, πόλεως Ῥηγίϐ. Κόϊντος Οὐέλιος, Ποπλίϐ υἱὸς, πόλεως Βελίας. Ἀντωνία Σεκόνδα, Ποπλίϐ θυγάτηρ, πόλεως Βελίας. Ἀἰ βατία Σαβῖνα, πόλεως Πάρμης. Σαλϐία Οὐάρλωα, Ποπλίϐ θυγάτηρ, πόλεως Βασιλείας. Βεϐία Μαρκέλλα, Σέξτϐ θυγάτηρ, πόλεως Ὀρϐισίας. Βασκία Ἀσικόσϐ, Μακεδών, ἀπὸ Φιλίππων. Βονζησόνϐ παρθίκϐ Πόλπης, Μακεδών. Φρόντων Ἀλβϐτίϐ, Μακεδὼν, ἀπὸ Φιλίππων. Σάρκης Κιλαμακέτης Ἀμφιπολίτης. Αἰδέσιος Δίζα, παρθικοπόλεως, Μακεδών. Βίθυσδιζάσϐ, παρθικοπόλεως, τῶν Μακεδόνων. Ζαιχεδένθης Μϐκάζου, παρθικοπολίτης, Μακεδών. Μάντης καὶ Πρίζϐ Μακεδὼν, ἐξ Ἀμφιπόλεως. Ἀλέξανδρος Δημητρίου, Τιανὸς, ἀπὸ Πόντου, καὶ Βιθυνίας. Γάζα Τίμωνος, Τιανὴ, ἀπὸ Πόντου, καὶ Βιθυνίας. Χρήση Ἀντιπάτρϐ, Τιανή. Χρυσίον Θεοφίλϐ, Τιανή. Ἱέρων Ἱέρωνος, Τιανός. Μϐζακης

χος Μουκαντίου, Νικομηδεὺς, Βιθυνίας. Λούκιος Φιδικλάνιος Νέπως, Σινωπεύς. Α'λούκιος Α'πιλιούτας, ἀπὸ Λουσιτανίας, πόλεως Ι'ντερεμνιησίας. Α'μβαλος, Δοκουρίου υἱὸς, τῆς αὐτῆς πόλεως. Κάμαλος, Καντολγουνίου υἱὸς, τῆς αὐτῆς πόλεως. Κέλλιος, Πελλίου υἱὸς, πόλεως Α'πειλοκαρίου. Α'ῤῥούντιος Α'ππίου υἱὸς, πόλεως Κονιμβριγησίας. Τάμφιος, Κελτίου υἱὸς, πόλεως τῆς αὐτῆς. Δοκκούριος Α'λουκκίου υἱὸς, πόλεως Αἰβουρβισουγγησίας.

Οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν, μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Β'.

Γάϊος Λιλήδιος Πρῖμος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κλωδία Ποτέστα, Γαΐου ἀπελευθέρα, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κουινία Μόσχος, Γαΐου ἀπελευθέρα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κερεωνία

cantij, è Nicomedia Bithyniæ. L. Phidiclanius Nepos, Sinopensis. Alucius Apiliuta, Lusitanus, vrbe Interaniesia. eademque vrbe Ambatus Ducurij F. & Camalus Cantolgunij F. Celtius Pellij F. vrbe Apeilocario. Arruntius Appij F. vrbe Conimbrigesia, & eadem Tamphius, Celtij F. Duccurius Aluccij F. vrbe Æburobisyngesia.

Qui ab annis C & IV *vsque ad* CX *protraxisse vitam annotati sunt.*

CAP. II.

C. Leledius Primus, annos CI. Clodia Potesta, C. liberta, totidem, Bononienses. Cusinia Iuuenca, C. liberta, Corneliensis, annos CI. Cereonia Ve-

secunda, P. liberta, ipsa quoque Corneliensis, annos totidem. Liuia Attica, P. liberta, & Buria Lychnænis, Parmenses, annos vixerunt tottidem. C. Samphius, C. F. annos CII. Veliæ natus. Q. Cornelius, Q. F. Rhegij: T. Antonius, T. F. Parmensis, totidem. Cocnania Musa, annos CIII, Corneliensis. Democritus Abderites, annos CIV. mortuus est abstinentia cibi. Totidem annos vixit Ctesibius, historiæ scriptor, & (vt in annalibus Apollodorus refert) inter deambulandum viuendi finem fecit. Agatharchides libro historiæ Asianæ nono scribit, Hieronymum historicum, cum is & temporis multum in expeditionibus bellicis tolerasset, & in pugnis permulta accepisset vulnera, annos natum totidem, decessisse.

νία Οὐεἐρηκοῦνδα, Ποπλίου ἀπελευθέρα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Λουκία Α'ἰλικὴ, Ποπλίου ἀπελευθέρα, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Βουεία Λυχναινὶς, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Γάιος Σάμφιος, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Βελείας, ἔτη ἑκατὸν δύο. Κοΐντος Κορνήλιος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Ρηγίου, ἔτη ἑκατὸν δύο. Τίτος Α'ντώνιος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν δύο. Κοκκανία Μοῦσα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν τρία. Δημόκριτος Α'βδηρίτης, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα. ἐτελεύτησεν δὲ, τροφῆς ἀποσχόμενος. Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα. ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Α'πολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς, πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησιν Α'γαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Α'σίας ἱστοριῶν. Γάϊος

Λαλλίας Τιωναῖος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Βιωνίας, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Πόπλιος Κουϊσέντιος Σφυείων, Ποπλίου ἀπελεύθερος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Τίτος Κοπίνας Χρύσανθος, Τίτου ἀπελεύθερος, πόλεως Φαυεντίας, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Μάρκος Πομώνιος Σεβῆρος, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Ταννητάνης, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Σέξτος Νέβιος, Σέξτου υἱὸς, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Λούκιος Αἴλιος Δωρόθεος, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕξ. Γάϊος Πομπούσιος Μουκιανὸς, Ποπλίου υἱὸς, ἔτη ἑκατὸν ἑπτά. Πόλλα Δωνάτα, Σέξτου θυγάτηρ, πόλεως Βονωνίας ἔτη ἑκατὸν δέκα. Μουναντία Πρoκοῦλα, Λουκίου θυγάτηρ, πόλεως Ρηγίου, ἔτη ἑκατὸν δέκα.

ΚΕΦ.

cessisse. C. Lallias Tionæus, L. F. vitam pro duxit per annos cv. vrbe natus Bionia. P. Quisentius Sphyrio, P. libertus, Bononiensis: T. Cottinas Chrysantus, T. libertus, Fauentinus: M. Pomonius Seuerus, M. F. vrbe Tannetana: Sext. Neuius Sext. F. vrbe Parma: omnes totidem. L. Ælius Dorotheus, L. libertus, Bononiensis, annos cvi. C. Pompusius Montianus. P. F. annos cvii. Polla Donata, Sexti filia, Bononiensis, annos cx. Munantia Procula L. F. Rhegina, totidem.

Qui ab annis cx *vsque ad* cxx *progressi, in Commentarijs memorantur.*

CAP. III.

T. Purennius Tutus, L. F. Corneliensis, annos cxi. L. Antistichus Sotcrichus, L. libertus, Rauennnâs, cxiii. L. Petri, Corneliensis, cxiiii. Iulia Modestina, Corsiolis vrbe nata, liberta primipilarij, nostra adhuc ætate superstes, vrbe Brixellis, annos cxx.

Qui ab cxxx *annis vsque ad* cxl *vixisse annotati sunt.*

CAP. IV.

L. Tertius, Bononia, annos cxxxv. Faustus, Cæsaris seruus, è Sabinis, à Prætorio Pallantiano, annos cxxxvi. quem & ipsi vidimns, Adriano Cæsari exhibitum

Οἱ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν δέκα ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν εἴκοσι ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Γ'.

Τίτος Περέννιος Τοῦτος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕνδεκα. Λούκιος Αὐτίστιχος Σωτήριχος, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Ραβέννης, ἔτη ἑκατὸν δέκα τρία. Λούκιος Πέτρου, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν δέκα τέσσαρα. Ἰουλία Μοδεστίνα, πόλεως Κορσιόλων, Πριμοπλαρίου ἀπελευθέρα, καθ' ἡμᾶς ἐπ οὖσα, πόλεως Βριξέλλων, ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι.

Οἱ ἀπὸ ρλ' ἐτῶν, μέχρι ρμ' ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Δ'.

Λούκιος Τέρπος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ρλέ. Φαῦστος, Καίσαρος δοῦλος, ἐκ Σαβίνων, ἀπὸ πραιτωρίου Παλλαντιανοῦ, ἔτη ρλς', ὃν καὶ αὐτὸς ἐθεασάμην, Ἀδριανοῦ τοῦ καίσαρ-

σαρ ἀποδειχθέντα. Ἀργανθώνιος, ὁ τῶν Ταρτησίων βασιλεὺς, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος· καὶ Ἀνακρέων ὁ ποιητὴς, ἔτη ρν΄. Σίβυλλα, ἡ Ἐρυθραία, ἐβίωσεν ἔτη ὀλίγον ἀποδέοντα τῶν χιλίων, ὡς αὐτή φησιν ἐν τοῖς χρησμοῖς τὸν δε τρόπον.

Ἀλλὰ τί δὴ πανόδυρτος ἐπ᾽ ἀλλοτρίοισι πάθεσι
Θέσφατα φοιβάζω, λυσσώδεα μοῖραν ἔχουσα,
Οἶστρου δὲ σφετέρου καταγεύομαι ἀλγινόεντος.
Ἐκνεάομαι * ἀεὶ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔχουσα,
Μαινομένη μὲν ἐνὶ θνητοῖς, καὶ ἄπιστα λέγουσα,
Πάντα δ᾽ ὑπὲρ προϊδοῦσα βροτῶν δυσανάσχετα κήδη,
Καὶ τότε μοι φθονέσας Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Μαντοσυνῆς, παθέων δὲ κατικήσας ὀλοὸν κῆρ, Ψυχὴν

tum. Arganthonius Tartessiorum rex, vt Herodotus & Anacreon poëta narrant, CL. Sibylla Erythræa, annos vixit non multo pauciores CIↃ. quod ipsa in Oraculis in hunc modum indicat:

Sed quid flebilibus non nostra incommoda verbis
Vaticinor, rabie fatali concita mentem?
Quin stimulos nostri potius contrecto furoris?
A teneris semper mala sors me exercuit annis,
Adque senectutis prouexit damna molestæ.
Inter ego væsana homines, non credita cuiquam
Fata cano, & duros casus, bene gnara futuri.
Idcirco inuidia Latonæ filius acri
Correptus, mihi fatidicamque infensus ob artem,

Corporis hanc animam misera de compede soluet,
Infesta carnem ferus interimetque sagitta.
Et mea tunc liquidas anima vt transibit in auras,
Auribus humanis vento permixta volucris,
Fata canet, cæcis ambagibus obscurata.
At supra matrem corpus deforme iacebit
Tellurem: neque enim id quisquam mandare sepulcro,
Ingestaque volet mortalis condere terra.
Quæ laxata calore meum tamen inde cruorem
Hauriet, hinc varias fœcundaque proferet herbas;
Vnde iecur pecudum subiens vis certa futuri,

Consi-

Ψυχὴν ἐκλύσει δεσμευομένην ἐνὶ λυγρῷ
Σώματι, σαρκολύπτου ὀϊσεύσας γεγάϊον.
Ἔνθ' ἄρα μοι ψυχὴ μὲν ἐς ἠέρα πιστηθεῖσα,
Πνεύματι συγκραθεῖσα βροτῶν εἰς ἄστα πέμψει
Κληδόνας ἐν πυκινοῖς αἰνίγμασι συμπλεχθείσας,
Σῶμα δ' ἀεικελίως ἄταφον περὶ μητέρος αἴης
Κείσεται, οὐ γάρ τις θνητῶν ἐπὶ γαῖαν ἀμήσει,
Οὐδὲ τάφῳ κρύψει, κατὰ γὰρ χθονὸς εὐρυοδείης
Δύσεται αἷμα μέλαν τερσαινομένοιο χρόνοιο.
Ἔνθεν δὴ πολλῆς ἀναδύσεται ἔρνεα ποίης,
Ἣ καταβοσκομένων μήλων εἰς ἤπατα δῦσα,

Ἀθανάτων δείξει βουλεύματα μαντοσύνῃσι.
Σαρκῶν δ᾽ ὄρνιθες πετροδείμονες αἴκε πάσωνται,
Μαντοσύνην θνητοῖσιν ἀληθέα ποιπνύουσι.

Διὰ τούτου τοῦ χρησμοῦ ἀποδείκνυται δέκα γενεὰς αὐτὴν κατ᾽ ἀνθρώπους γεγονέναι, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν ἐκ τοῦ ζῆν, τοῦ μὲν ψυχῆς κατὰ τὸν ἀέρα φερομένης, καὶ περιπλεούσης, τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων λαλουμένους παρασκευάσειν τὰς γινομένας κληδόνας διὰ τῶν λόγων. τοῦ δὲ σώματος ἀτάφου γενομένου, τὰ μὲν ὄρνεα τῶν σαρκῶν φαγόντα, τὴν διὰ τοῦ ὀρνιθοσκοπίας μαντείαν διασημαίνειν. τοῦ δ᾽ ὑπολοίπου μέρους εἰς τὴν γῆν σαπέντος, καὶ τὰ κτήνη φαγόντα τοῦ ἐκ τῆς γῆς φυομένης πόας, τὴν ἡπατοσκοπικὴν εἰς τὸν βίον εἰσάξειν τέχνην. Τὴν δὲ γενεὰν Σίβυλλα ἱστορεῖ ἐτῶν ἑκατὸν δέκα, ἐν τῷ χρησμῷ τῷ πρὸς Ῥωμαίους περὶ τῶν αἰωνίων

Consilia ostendet gnaris occulta deorum.
Atque meas carnes, subeunt quæ saxa volucres,
Cum carpent, ventura procul mortalibus edent.

Hoc oraculo indicatur, Sibyllam istam decem ætates inter homines egisse: &, postquam è viuis excessit, animam in aërem elatam effecisse, vt ad aures hominum omnia & sermones de futuris acciderent. cadauere autem insepulto iacente, aues eius carnibus vescentes, auspicio ventura indicasse: reliqua parte computrescente, & terram penetrante, pecudes, quæ è terra ea enatas herbas depascerent, diuinationem, quæ è iocinorum fit inspectione, inter homines introducturas. Cæterùm ætatem Sibylla annis cx. definit in oraculo Romanis dato de ludis,

quos ipsi Seculares vocant. Cum enim ipsorum socij, & amici, non starent pactis, sed crebrò nouas res tentarent, & bellum inferrent; cecinit Sibylla, si hæc spectacula ederentur, Latinos, qui defecerant, subditum iri. Oraculi hic est tenor:

Viginti & centum reuolutis protinus annis
(Quæ sunt humanæ longissima tempora vitæ)
Hæc memori tum mente tibi, Romane, teneto;
Hæc age, quantumuis obliuiscare teipsum.
Quâ campus flauas vndosi ad Tibridis vndas
Stringitur, angustis & circunscribitur oris,
Hîc tu, sub terras vbi Titan lampada condet,

Obscuræ

νίων θεῶν, ἃ Ῥωμαῖοι Σεκουλάρια καλοῦσι. Τῶν γὰρ συμμάχων αὐτῶν, καὶ κοινωνῶν, μὴ ἐμμενόντων ταῖς συνθήκαις, ἀλλὰ πυκνὰ μεταβαλλομένων, καὶ πολεμούντων αὐτοῖς, ἡ Σίβυλλα ἐχρησμῴδησεν, ἐπιτελεσθεισῶν τῶν θεωριῶν τούτων, ὑποταγήσεσθαι τοὺς ἀφεστῶτας Λατίνους. εἰσὶν δὲ οἱ χρησμοὶ οἵδε.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν μήκιστος ἵκῃ χρόνος ἀνθρώποισι,
Ζωῆς εἰς ἐτέων ἑκατὸν δέκα κύκλον ὁδεύσας,
Μεμνῆσθαι, Ῥωμαῖε, καὶ εἰ μάλα λήσει ἑαυτόν,
Μεμνῆσθαι τάδε πάντα, θέοισι μὲν ἀθανάτοισι,
Ῥέξειν ἐν πεδίῳ παρὰ Θύβριδος ἄπλετον ὕδωρ,
Ὅππῃ στεινότατον, νὺξ ἡνίκα γαῖαν ἐπέλθῃ,
Ἠελίου κρύψαντος ἑὸν φάος, ἔνθα σὺ ῥέζειν,

Ἱερὰ

Ἱερὰ παντογόνοις μοίραις ἄρνάς τε καὶ
αἶγας,
Κυανέας δ' ἐπὶ ταῖς δ' εἰλειθυίας ἀρέ-
σασθαι
Παιδοτόκους θυέεσιν, ὅπη θέμις· αὖθι
δὲ γαίη
Πληθογόνη χοίροις οἷς ἱερεύοιτο μέλαινα.
Πάνλευκοι ταῦροι δὲ Διὸς παρὰ βωμὸν
ἀγέσθων,
Ἤματι, μὴ δέ τε νυκτί. θεοῖσι γὰρ οὐρα-
νίδαισιν
Ἡμέριος πέλεται θυέων τρόπος, ὡς δὲ
καὶ αὐτοῖς
Ἱερεύειν, δάμαλις δὲ βοὸς δέμας ἀ-
γλαὸν Ἥρης
Δεξάσθω νηὸς παρὰ σεῦ· καὶ Φοῖβος Ἀ-
πόλλων,
Ὅστε καὶ ἥλιος κικλήσκεται, αἴσια δέχθω
Θύματα Λητοΐδης, καὶ ἀειδόμενοί τε Λα-
τῖνοι
Παιᾶνες, κούροις κούρησί τε νηὸν ἔχοιεν
Ἀθανά-

Obscuræ noctis sese intendentque tenebræ,
Omnigenis placa immortalia numina sacris:
Atque agnos diuis, nitidas & cæde capellas.
Cæruleas etiam veneraberis Eilithyias,
Ritè sacris factis, faustæ quæ partubus adsunt.
Atram frugiferæ Telluri deinde dicabis
Gratus ouem. tauros candentes ad Jouis aram
Tum statues, radijs cum Sol terrestria lustrat:
Non noctu. nam cælitibus sacra ritè feruntur,
Cum lux alma diei cælum terrasque retexit.
Pulcraque Junonis donetur bucula templo.
Quinetiam Titan Latonia proles Apollo
Placetur sacris, cantent Pæana Latini,

Atque choros ducant : puerique ætate vigentes
Parte alia, atque alia florentes vere puellæ
Aetatis, nondum charis genitoribus orbæ.
Atque verecundæ matronæ luce sub ista
Curuatis celebrem genibus Iunonis ad aram
Concilientque deam, & sacrata piacula soluant
Vir mulierque, magis tamen isthæc fœmina debet.
Ista domo sibi quisque ferat, quas fas iubet almis
Primitias offerre dijs, & fausta precari.
Pro se quisque virûm sibi condita in ædibus isthæc

Asser-

Ἀθανάτων, χωρὶς δὲ κόραι χορὸν αὐταὶ ἔχοιεν,
Καὶ χωρὶς παίδων ἄρσην στάχυς, ἀλλὰ γονήων
Πάντων ζωόντων τῖς ἀμφιθαλὴς ἐπι φύτλη,
Αἱ δὲ γάμου ζεύγλαισι δεδμημέναι ἤματι κείνῳ,
Γνὺξ Ἥρης παρὰ βωμὸν ἀοίδιμον ἑδριόωσαι,
Δαίμονα λισσέσθωσαν, ἅπασι δὲ λύματα δοῦναι
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ, μάλιστα δὲ θηλυτέραισιν.
Πάντες δ' ἐξ οἴκοιο φερέσθων, ὅσα κομίζειν
Ἐστὶ θέμις θνητοῖσιν ἀπαρχομένοις βιότοιο,
Δαίμοσι μειλιχίοισιν ἱλάσματα καὶ μακάρεσσιν
Οὐρανίοις, τάδε πάντα τεθησαυρισμένα κεῖσθαι,

Ὄφρα τελῇ θυμέλῃσι καὶ ἀνδράσιν ἐδριόωσιν.
Ἔνθεν πορσυνὴς μεμνημένος. ἤμασι δ' ἔστω,
Νυξί τ' ἐπασσυτέραισι θεοπρεπέους κατὰ θώκους,
Παμπλήθης ἀγυρις· σπουδὴ δὲ γέλωτι μεμίχθω.
Ταῦτά τι ἐν φρεσὶ σῇσιν ἀεὶ μεμνημένος εἶναι,
Καί σοι πᾶσα χθὼν Ἰταλὴ, καὶ πᾶσα Λατίνων,
Αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει.

ΤΕΛΟΣ.

Asseruet, festis castus promatque diebus.
Lucibus his, noctesque per has ad fana deorum
Turba hominum festiuã adsitque, & seria risu
Temperet, adsiduisque adsit creberrima sacris.
Horum non vllo te obliuio tempore tangat.
Itala sic tellus tibi cuncta, omnisque Latinus
Seruiet, & pauidum mittet tua sub iuga collum.

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Olympijs Fragmentum.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ

ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ

Περὶ τῶν Ὀλυμπίων.

Δοκεῖ μοι χρῆναι εἰπεῖν τὴν αἰτίαν δι' ἣν τὰ Ὀλύμπια τεθῆναι συμβέβηκεν. Ἔστι δὲ ἥδε. Μετὰ Πεῖσον καὶ Πέλοπα, ἔτι δὲ Ἡρακλέα, τοὺς πρώτους τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιάσιν ἐνστησαμένους, ἐκλιπόντων τῶν Πελοποννησίων τὴν θρησκείαν χρόνῳ τινὶ, εἰς ὃν ἀπὸ Ἰφίτου Ὀλυμπιάδες ὀκτὼ πρὸς ταῖς εἴκοσι καταριθμοῦνται εἰς Κόροιβον τὸν Ἠλεῖον, καὶ ἀμελησάντων τοῦ ἀγῶνος, στάσις ἐνέστη κατὰ τὴν Πελοπόννησον. Λυκοῦργος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς ὢν τοῦ Πρυτάνεως, τοῦ Εὐρύπου, τοῦ Σώσου, τοῦ Προκλέως, τοῦ Ἀριστοδήμου, τοῦ Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Δηιανείρας, καὶ Ἴφιτος ὁ Αἱμο-

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Olympijs Fragmentum.

EXponenda mihi videtur caufa, ob quam Olympia inftitui contigit. eft autem hæc. Poft Pifum, Pelopem, atque Herculem, qui primi folennem conuentum ac certamen Olympicum inftituerant, cum Peloponnefij eam feftiuitatem aliquandiu intermififfent, per id fcilicet tempus quod ab Iphito ad Corœbum vfque Eleum duodetriginta Olympiadum numeratur, certamenque neglexiffent, feditio in Peloponnefo fuit coorta. Ibi Lycurgus Spartanus, Prytanei filius, Europi N. Sofi pro N. (qui Sofus patrem habuit Procleum, auum Ariftodemum, proauum Ariftomachum: fuit autem hic Cleodei filius, cuius pater Hyllus, Hercule & Deianira fuit natus) & Iphitus Hæ-

S monis,

monis, aut (vt alij perhibent) Praxonidæ F. ab Hercule prognati, Eleus domo, ac Cleosthenes Cleonici F. Pisæus, vt populum ad concordiam pacemq; reducerent, cùm Olympicam festiuitatem statuerunt ad pristinam formam redigere, tum certamen gymnicum edere. Itaque Delphos miserunt, qui Deum percontarentur, an hoc eorũ probet consilium. Is respondit, bona euentura, si id exequantur: iussitq; ferias indîci vrbibus, quæ certaminis esse vellent participes. quo oraculo in Græcia renunciato, discus etiam conscriptus est à Græcorum iudicibus, quos ipsi Hellanodicas vocant, formam agendorum Olympiorum indicans. Cæterum Peloponnesios non admodum id certamen gratum habentes, molesteq; id ferentes, pestis inuasit, frugumq; pernicies afflixit. Itaque ij, qui antè à societate istorum ludorum desciuerant, denuò Lycurgum pestis amolitionem ac remedium poposcerunt. Pythia verò sic respondit:

O qui

Αἵμονος, ὡς δὲ ἔνιοι Πραξωνίδου, ἑνὸς τῶν ἀπὸ Ἡρακλέους, Ἠλεῖος· καὶ Κλεοσθένης ὁ Κλεονίκου Πεισάτης, βουλόμενοι εἰς ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τὸ πλῆθος αὖθις ἀποκαταστῆσαι, τήν τε πανήγυριν τὴν Ὀλυμπικὴν ἔγνωσαν ἀνάγειν εἰς τὰ ἀρχαῖα νόμιμα, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν ἐπιτελέσαι. στέλλονται δὴ εἰς Δελφοὺς χρησόμενοι τῷ θεῷ, εἴ σφισιν συνεπαινεῖ ταῦτα ποιῆσαι. ὁ δὲ θεὸς, ἄμεινον, ἔφη, ἔσεσθαι ποιοῦσιν, καὶ προσέταξεν ἐκεχειρίαν ἀγγεῖλαι ταῖς πόλεσιν, ταῖς βουλομέναις μετέχειν τοῦ ἀγῶνος. ὧν περιαγγελθέντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ δίσκος ἐγράφη τοῖς Ἑλλανοδίκαις, καθ᾽ ὃν ἔδει τὰ Ὀλύμπια ἄγειν. Οὐκ ἄγαν δὲ προσιεμένων τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ δυσχεραινόντων, τῶν Πελοποννησίων, λοιμὸς ἐπιγενόμενος, καὶ φθορὰ καρπῶν, ἐλυμαίνετο αὐτούς. οἱ δὲ ἀποστάντες πάλιν σὺν περὶ τὸν Λυκοῦργον ᾔτουν τοῦ λοιμοῦ παῦλαν καὶ ἴασιν τινά. ἡ δὲ Πυθία χρᾷ τάδε.

Ὦ γῆς ἀκρόπολιν πάσης Πελοπηΐδα κλεινὴν
Ναίοντες, πρέσβεις τε βροτῶν πάντων, καὶ ἄριστοι,
Φράζεσθ' ἐξ ἐμέθεν χρησμὸν θεοῦ ὅττι κεν εἴπω.
Ζεὺς ἡμῖν τελετῆς μῆνιν ἔχει ἣν διέχρησεν,
Οὕνεκ' ἀτιμάζοντες Ὀλύμπια λᾶσι ἄνακτος
Ζηνός· οὗ πρῶτος μὲν ἱδρύσατο καὶ θέτο τιμὴν
Πεῖσος, καὶ μετὰ τόνδε Πέλοψ, ὅτε δὴ μονναῖδν
Ἑλλάδα, θῆκε δ' ἔπειτα ἑορτὴν καὶ ἔπαθλα θανόντι
Οἰνομάῳ. τρίτατος δ' ἐπὶ τοῖς παῖς Ἀμφιτρύωνος
Ἡρακλῆς ἐτέλεσσ' ἑορτὴν καὶ ἀγῶν' ἐπὶ μήτρῳ
Πέλοπι Τανταλίδῃ φθιμένῳ· τὸν δή ποθεν ὑμῖν.

Λείπετε

O qui telluris famosam totius arcem
Mortales inter natuque & laude supremi
Incolitis, quæ fata Dei cano discite iussu.
Neglecta altitonans irascitur ob sacra vobis
Jupiter, immenso qui maximus imperat orbi.
Cuius Olympia vos cultu spoliastis auito:
Quæ princeps Jouis vt Pisus celebraret honorem
Instituit: post huncque Pelops, quo Græcia rege
Floruit, vnanimesque habuerunt mœnia ciues,
Oenomao instituit certamina lumine casso.
Tertius hæc Pelopi satus Amphitruone dicauit
Tantalidæ, grati seruans pia iura nepotis.

Hæc ſacra, & ludos abolere hos Iupiter auſis
Iratus peſtem immiſit, diramque famemque.
Verùm inſtauratis ceſſabunt hæc mala ſacris.

Peloponneſij, vbi hoc eis renunciatum oraculum fuit, fidem derogantes, denuò communi de ſententia miſerunt ipſi, qui accuratius DEVM de oraculo interrogarent. Pythia autem hæc retulit:

O Peloponneſi ciues, altaria circum
Ite, ſacris factiſque animis aduertite dicta
Vatum, qui leges & iura paterna ſequuntur,
Vatum Eleorum monitis parete volentes.

Hoc oraculo accepto Peloponneſij conceſſerunt Eleïs, vt certamen Olympicum inſtituerent, & ferias vrbibus denunciarent.

Λείπεις καὶ τελετὴν, ἧς χωσάμενος κατὰ θυμὸν,
Ὥστε κακὸν λιμὸν παρὰ τοῖς καὶ λοιμὸν, ὅν ἐστι
Παῦσαι, ἀνορθώσαντας ἑορτὴν τοῦ πάλιν αὖθις.

Ταῦτα ἀκούσαντες, ἀπήγγελλον τοῖς Πελοποννησίοις· οἱ δὲ, ἀπιστήσαντες τῷ χρησμῷ, ἀπέστειλαν πάλιν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ κοινοῦ δόγματος ἐπιστρεφέστερον ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῶν χρησθέντων. ἡ δὲ Πυθία λέγει τάδε.

Ὦ Πελοποννήσου ναέται, περὶ βωμὸν ἰόντες
Θύετε, καὶ πείθεσθε τά κεν μάντεις ἐνέπωσιν,
Ἠλείων πρόπολοι, πατέρων νόμον ἰθύνοντες.

τούτων χρησθέντων, οἱ Πελοποννήσιοι ἐπέτρεψαν τοῖς Ἠλείοις ἀγῶνα τιθέναι τῶν Ὀλυμπίων, καὶ ἐκεχειρίαν ἀγγέλλειν ταῖς πόλε-

πόλεσιν. καὶ Ἠλεῖοι δὲ μετὰ ταῦτα βουλόμενοι βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις, ὅτε Ἕλος ἐπολιόρκουν, πέμψαντες εἰς Δελφοὺς, ἐμαντεύοντο. καὶ χρᾷ ἡ Πυθία τάδε.

Τὴν αὐτῶν ῥύεσθε πάτρην, πολέμου δ' ἀπέχεσθε,
Κοινοδίκου φιλίας ἡγούμενοι Ἑλλήνεσσιν,
Ἐς' ἂν πεντάετης ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυτός.

Χρησθέντων δὲ τούτων, τοῦ μὲν πολεμεῖν ἀνέχοντο, τὴν δὲ Ὀλυμπίων τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο. καὶ ἐστέφετο μὲν οὐδεὶς ἐπὶ πέντε Ὀλυμπιάδας. τῇ δὲ ἕκτῃ ἔδοξεν αὐτοῖς μαντεύσασθαι, εἰ στέμματα περιθῶσι τοῖς νικῶσι. καὶ πέμπουσι τὸν βασιλέα Ἴφιτον εἰς θεοῦ· ὁ δὲ θεὸς, ἔφη τάδε.

Ἴφιτε μήλειον καρπὸν μὴ θῇς ἐπὶ νίκῃ,
Ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώδη ἐλαιῶν,
Ὃς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσμασ' ἀράχνης.

Παρα-

rent. Porrò autem poſtea temporis Elei, cum opitulari vellent Lacedæmonijs, Elos vrbem oppugnantibus, Delphos conſultum miſerunt. & reſpondit Pythia in hanc ſententiam.

Exſortes belli patriam defendite veſtram,
Et pacis Græcos communia iura docete
Autores, anni veniant dum gaudia quinti.

Hoc oraculo dato, Elei bello abſtinuerunt, & Olympia curauerunt. Quinque Olympiades ita ſunt exactæ, vt coronaretur nemo. Sexta placuit oraculum ſcitari, an victoribus coronæ eſſent imponendæ, eamque ob rem miſſus ad fanum Dei rex Iphitus. Deus ſic eſt fatus.

Iphite, victorem malo donare caueto.
Verùm ſylueſtris fructu redimitor oliuæ,
Quem circùm teneris incluſit aranea filis.

Cum ergo venisset Olympiam, inque luco multi essent oleastri, vnum eorum deprehendens araneis circumdatum, ædificio cinxit: atque ea ex arbore corodata est victoribus. Primus coronatus est Daicles Messenius, Olympiade septima stadio victor.

Cætera desunt.

Παραγινόμενος οὖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, πολλῶν ἐν τῷ τεμένει κοτίνων ὄντων, εὑρὼν ἕνα περιεχόμενον ἀραχνίοις, περιῳκοδόμησεν αὐτὸν, καὶ τοῖς νικῶσιν ἐκ τούτου ἐδόθη ὁ στέφανος. πρῶτος δ' ἐστεφανώθη Δαΐκλης Μεσσήνιος τῇ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι στάδιον ἐνίκα.

ΛΕΙΠΕΙ.

IOANNIS MEVRSI

Ad hæc

PHLEGONTIS TRALLIANI

Opuſcula

NOTÆ.

IOANNIS MEVRSI
IN
PHLEGONTIS TRALLIANI
Opuſcula
NOTÆ.

PHlegon iſte, Trallianus, Auguſti libertus: vel, vt alij, Hadriani Cæſaris fuit. Suidas docet. Φλέγων, Τραλλιανὸς, ἀπελεύθερος τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος. οἱ δὲ, Ἀδριανοῦ φασίν, Verùm, qui libertum Auguſti cenſuere, valdè falſi. Hadriani enim fuiſſe, ex Vopiſco ſatis conſtat, in Saturnino. *Hadriani epiſtolam, ex libris Phlegontis, liberti eius, proditam, ex quâ penitus Aegyptiorum vita detegitur, indidi.* Et vis argumentum tibi, quod non fallat? Chronica ſua, vt ínfra oſtendam, in ſedecim libros diſtributa, ad Olympiadis CXXIX annum II vſque perduxit; qui ab Hadriani exceſſu tertius fuit. Ergo quomodo ſub Auguſto viuere potuit? à cuius obitu ad hoc tempus anni CXXXII numerantur.

rantur. Deinde Adriani ipse semel, iterumque, meminit; & cap. X Consules nominat M. Plautium Siluanum, & Sentium Augurinum; qui consulatum obierunt Antonini Pij anno XVIII. Manifestus omnino error. Quin Hadriani ipsius fuisse, quæ Phlegontis huius nomine circumlata, clarè Spartianus dicit, in eius Vitâ. *Fama celebris Hadrianus tam cupidus fuit, vt libros Vitæ suæ, scriptos à se, libertis suis literatis dederit, iubens, vt eos suis nominibus publicarent. Nam Phlegontis libri, Hadriani esse dicuntur.* Atque vt ipse Hadriani libertus fuit, ita eius Ælius Maurus commemoratur ab eodem Spartiano in Seuero Imperatore. *Legisse me apud Maurum, Phlegontis Tralliani libertum, memini.* Meminit porrò cuiusdam Phlegontis D. Paulus in Epistolâ ad Rom. cap. XVI. Ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν. Et hunc puto Suidam ob oculos habuisse, cum libertum Augusti scriberet. Est etiam Attij cuiusdam Phlegontis mentio in arâ marmoreâ, quæ Romæ, in hortis Euryali Rufini; legiturque in Thesauro Inscriptionum Gruterianarum, pag. DCLXXI. num. 6.

DIS. MANIBVS
ATTIÆ. T. F. QVINTILLÆ
ATTIVS. PHLEGON. PATER

Noster iste scripsit plurima, quæ à Suida in hunc modum recensentur. Ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βι-

ἐν βιβλίοις ιϛʹ. ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθʹ Ὀλυμπιάδος τὰ πραχθέντα πανταχοῦ. τὰ δὲ αὐτὰ ἐν βιβλίοις ηʹ. Ἔκφρασιν Σικελίας. Περὶ μακροβίων, καὶ θαυμασίων. Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, βιβλία γʹ. Περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ τόπων, καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων. Ἐπιτομὴν Ὀλυμπιονικῶν, ἐν βιβλίοις βʹ. καὶ ἄλλα. Ex his omnibus *De Mirabilibus* Opus, initio mutilum; *De Olympiadibus* fragmentum, cum libello *De Longæuis*, ante annos quinquaginta, & quod excedit, primus edidit Gulielmus Xylander, benè de literis Græcis meritus. Ea mihi, cùm tanto temporis interuallo rara exemplaria essent, ne iterum quasi interciderent, reuocare in lucem istam publicam placuit, horis aliquot subsecinis recensita, & emendata.

In Librum

Περὶ θαυμασίων,

CAP. II.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἱέρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἐφέσιος.] An non scribendum? καὶ Ἥρων ὁ Α. Celebris hic Scriptor. Hieron quidam Siculus inter Rei Rusticæ Auctores commemoratur à Varrone de R.R. lib. 1. cap. 1. *Hi sunt, quos tu habere in consilio poteris, cùm quid consulere voles; Hieron Siculus, & Attalus Philometor,* Et ex eo Columella, libro quoq; 1. & cap.

 1. *Sicu-*

1. *Siculi quoque mediocri curâ negotium iſtud proſecuti ſunt, Hieron, & Epicharmus diſcipulus, Philometor, & Attalus.* Verùm Hieron Alexandrinus, aut Epheſius, nuſquam mihi alibi lectus.

CAP. III.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀντισθένης Περιπατητικὸς φιλόσοφος.] An hunc deſignat, cuius vitam deſcribit nobis Diogenes Laërtius lib. VI. Atqui Cynicus iſte fuit, princeps ſectæ; & Hiſtoricum nihil ſcripſit. Alius ab iſto quidam, Rhodius, & Hiſtoricus fuit. Diogenes, libro citato. *Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Ἀντισθένεις, τρεῖς· Ἡρακλείτειος, εἷς· ἕτερος, Ἐφέσιος· καὶ Ῥόδιός τις, ἱστορικός.* Puto confundere hîc Phlegontem, & pro Rhodio hoc Athenienſem malè ponere.

Αὐτὸν δὲ τὰ μὲν πρῶτα εἰς Ἰταλίαν μετὰ πεντακοσίων ὑπασπιστῶν φυγεῖν.] Itane Antiochus, profligatis ab Acilio copijs ſuis, in Italiam fugam inſtituit? Contra Hiſtoriam eſt. Gulielmus Xylander legiſſe videtur, *εἰς Αἰτωλίαν*, pro *εἰς Ἰταλίαν*. Tu repone, *εἰς Ἐλάτειαν*. Ita ſeſe Hiſtoria habet. Antiochus victus, fugienſque, non ante ſubſtitit, quam Elatiam, cum quingentis tantùm militibus, perueniſſet. Liuius lib. XXXVI. *Aliquantum viæ præceperat rex,* (de Antiocho victo, ac fugiente, illi ſermo.) *vt qui non antè, quàm Elatiæ, ab effuſo conſtiterit curſu: vbi*

vbi primùm reliquijs pugnæq; & fugæ collectis, cum perexiguâ manu semiermium militum Chalcidem se recepit. Romanus equitatus ipsum quidem regem Elatiæ assecutus non est, sed magnam partem agminis, aut lassitudine subsistentis, aut terrore, vt qui sine ducibus per ignota itinera fugerent, dissipatos oppresserunt. nec præter quingentos, qui circa regem fuerunt, quisquam effugit.

CAP. IV.

Τειρεσίαν τὸν Εὐμάρους.] Scribe, τὸν Εὐήρους, Nam Tiresiæ pater Eueres erat. Apollodorus lib. III. Ἦν δέ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας, Εὐήρους καὶ Χαρικλοῦς Νύμφης. Corruptum quoque nomen eius apud Hyginum. Fab. LXIX. *Tiresias, Eurij filius, augur præmonuit.* Iterum Fab. LXXV. *In monte Cyllenio Tiresias, Eurimi filius, pastor, dracones venerantes dicitur baculo percussisse.* Vtrobique rescribendum, *Tiresias, Eueris filius.* Corruptissimè omnium apud Lutatium est, ad Theb. II *Tiresias, Pericli filius, genere Thebanus, vates.* Censeo initio nomen patris Eueris excidisse, & deinde *Chariclûs* scribendum, pro *Pericli.* Certè Euerem appellatum Tiresiæ patrem, vel inde clarum; quod Εὐηρείδης ideò Tiresias à Poëtis Græcis dictus. Callimachus Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος:

Τὸν δὲ χωλωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς ἐκ ἔτ᾽ ἀπισσόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;

Vbi Scholiastes. Ὦ Εὐηρείδα. Εὐήρυς ὑὸς ὁ Τειρεσίας. Theocritus Idyll. XXIV.

Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

καὶ βιῶν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά.] De Tiresiæ septem ætatibus etiam Hyginus, Fab. LXXV. *Cùm secundùm Iouem iudicasset, Iuno irata, manu auersâ eum excæcauit; at Iouis ob id fecit, vt septem ætates viueret.* Agatharchides in Excerptis De mari rubro, lib. v. quinque tantùm ætates memorat. Οὐδὲ Εὐεργπίδε κατηγορῶ, τῷ μὲν Ἀρχελάῳ πεπιθευκότ⊙ τὰς Τημένε πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντ⊙ πέντε γενεῶν πλέον. Lucianus in Longæuis sex dicit. Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει.

CAP. V.

Γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα.] Cænis Elati filia dicitur etiam ab Ouidio, Metamorph. lib. XII.

Clara decore fuit proles Elateïa Cænis.

Hyginus Fab. XII. *Caneus, Elati filius, Magnesius. hunc nonnulli fœminam fuisse dicunt.* Iterum Fab. CLXXIII. *Caneus Elati, Mopsus Amyci.* Apud Ant. Liberalem, Metamorphosi XVII, pater ei Atrax

ei Atrax dicitur. Καθάπερ ὅτι Καινὶς μὲν, Ἀτρακὸς οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης.

CAP. VI.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιπάτρου.] Id fuit Olymp. CCVI anno I. Anonymus in Olymp. Descript. ad istud tempus disertè notat. Ὀλυμπιάδος σς´ ἔτει α´ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Ἀνδρόγυνος ἐγέννηθη.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Βινικίου, καὶ Τίτου Σταπιλίου Ταύρου, τοῦ Κορβιλίου ἐπικληθέντος.] Incidit horum Consulatus in Claudij Imperatoris annum V. Ac primò quidem, qui hîc Βινίκιος, is *Vinicius* Cassiodoro, & Inscriptioni Antiquæ. Fastis Siculis, & Auctori Alexandrini quoq; Chronici; Οὐεννίκιος nuncupatur. Apud Eusebium, Chron. II. Οὐινούκιος, in Fastis verò Capitolinis, *Vinucius* scribitur. Bis autem Consulatum gessit; semel, Olymp. CCII. anno II. qui erat Tiberij XVI, cum collegâ C. Cassio Longino: iterum autem, hunc ipsum, de quo Phlegon: annis quindecim interiectis. Estque prioris Consulatus ista mentio in Inscriptione Antiquâ.

C. CASSIVS. LONGINVS. M. VINICIVS. COS

Sed in altero illo Consule, quem Statilium Taurum, cognomento Coruilium, nobis nominat, errat vehementer Phlegon. Ac initio corrupta verba, quæ sic corrigo. τοῦ Κορβίνου ἐπικληθέντος. Nam *Coruinus*, non *Coruilius*;

dicebatur. Confundit autem Titum Statilium Taurum, & Marcum Statilium Coruinum, qui duo fuerunt; non, vt ille ſtatuit, vnus: fuitque Titus Statilius Taurus ſecundùm Conſul, cum collegâ C. Quinctio Criſpino, anno ante M. Statilium Coruinum, qui collegam in Conſulatu ſuo habuit M. Vinucium, ſeu Vinicium mauis, Quartinum, ſecundùm Conſulem. Eſtque hic ipſe Statilius Coruinus, quem in Claudium Imp. cum Gallo Aſinio conſpiraſſe tradit Suetonius in eius Vitâ, cap. XIII. *Conſpirauerant autem ad res nouas Gallus Aſinius, & Statilius Coruinus, Pollionis ac Meſſalæ oratorum nepotes.* Sed emendandus per occaſionem etiam Caſſiodorus in Chronico, apud quem *Cornelius* dicitur, qui *Coruinus*.

CAP. VII.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Διονυσοδώρου.] Magiſtratum Athenis geſſit Dionyſodorus hic Olymp. CCVIII: anno I. quo hoc accidit. Anonymus in Olymp. Deſcript. ΟΛ. σή. ἔτει ά, ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. Ἐν Μηυανίᾳ, πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δέκμου Ἰουνίου Σιλανοῦ Τορκουάτου. καὶ Κοΐντου Ἀστερίου Ἀντωνίνου.] Scribendum Δεκίου, pro Δέκμου, & Ἀπερίου, pro Ἀστερίου. Nam Conſu-

Consulatu tunc functi Decius Iunius Silanus, & Quintus Haterius Antoninus. Ad Fastos Capitolinos. Fuit autem annus iste Claudij Cæsaris duodecimus.

CAP. IX.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Μακρίνου.] Id factum Olymp. CCXXIII. anno III. Sed Archontis huius nomen, vt aliorum etiam plurium, apud Anonymum in Descript. Olymp. hodie excidit; restituendum aliquando, volente deo, cùm totum id Opus recensitum divulgabo.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Λουκίου Λαμία.; καὶ Αἰλιανοῦ Οὐέτερος.] Restitue, Λουκίου Αἰμυλίου Αἰλιανοῦ, καὶ Οὐέτερος. Nomina his Consulibus erant, L. Aemylius Aelianus, & L. Antistius Vetus. Ita Fasti Capitolini repræsentant; in quibus prænomen Aemylij Aeliani desideratur, hinc vicissim restituendum. Fuere hi Consules anno vltimo Traiani Imp. Destituit memoria virum summum, Iosephum Scaligerum, qui in Animaduersionibus in Eusebium, hunc Phlegontis locum citans, negat se illos reperire. Meminere eorum præter Capitolinos Fastos, etiam Siculi; in quibus is annus insignitur nominibus Consulum, Αἰλιανοῦ καὶ Βετέρου. Et hi ipsi sunt, qui in Cassiodori Chronico, sed anno Traiani XV. inerudite, *Aemylius & Vetus* nominantur.

CAP. X.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος.] Id fuit Olymp. CCXXXIII. anno IV. Vrbis conditæ DCCCCIX. Et huius quoque archontis nomen excidit apud Anonymum in Descript. Olymp.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλατίου, καὶ Σέξτου Καρμίνιου, Ὑϊαίου, καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου.] Quid? an Romæ quatuor Consules vno eodemque anno? Nugæ meræ. Ego mutilum locum censeo, & historias duas diuersas hîc in vnam coaluisse. Ac primum pro μάρκου Πλατίου, καὶ Σέξτου Καρμινίου, restituendum; μάρκου Πλαυτίου, καὶ Σεντίου Ἀυγουρίνου. Erant enim eo anno Consules Romæ M. Plautius Siluanus, & Sentius Augurinus. Ita Fasti Capitolini nobis indicant; quibus vicissim ex Phlegonte Plautij Siluani prænomen redde; quod tamen apud Iul. Obsequentem Publius dicitur, cap. XC. Et per occasionem etiam corrigendum Chrónicon Alexandrinum, quod Raderi beneficio nunc habemus multo integrius. Mendosè editur, Σισβανοῦ καὶ Ἀυγουρίνου. Tu rescribe. Σιλβανοῦ, καὶ Α'. Iam quæ Consulum nomina sequuntur, in his primum est corruptum; ac pro Ὑϊαίου, legendum omninò est, Ὑψαίου. Nam fuere in Consulatu tunc collegæ, M. Plautius Hypsæus, & M. Fuluius Flaccus; idque fuit anno Vrbis DCXXIX. qui erat IV Olympiadis CLXIII.

Iam

Iam cum duo illi priores Consulatum suum gesserint anno Vrbis DCCCCIX, siue IV Olympiadis CCXXXIII, habes ecce interuallum annorum CCLXXX. Ergo rectè mutilum locum arbitramur; exciderítque, præter cætera, archontis Atheniensis nomen, qui, cùm Romæ isti Consules, magistratum Athenes gessit: siquidem Phlegon archontis Atheniensium cum Consulibus Romanorum coniungere amat.

CAP. XIII.

ἀνθ' ὧν κολοσσόν τε αὐτῷ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν παρὰ τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τῶν πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν.] Vt de terræmotu verum est, ita de colosso isto, statuísque etiam vrbium, nemo veterum, qui historiam nobis tradunt, mentionem vllam facit. Itaque inter falsa habendum; & rectè ab Apollonio positum in eo Opere, cui titulum *Περὶ καταψευσμένης ἱστορίας* fecerat.

CAP. XX.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Θρασύλλου.] Id fuit Olymp. CX. anno I. Vbi notat Anonymus in Descript. Olympiadum, quod hîc Phlegon. *Παιδίον τετρακέφαλον ἐγεννήθη.*

ὑπαλδέντων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου Πετρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ, καὶ Κεσεννίου Πέτου.] Mendum non vnum eſt in nominibus iſtis Conſulum . Reſtituo. ὑ. ἐ. Ῥώμῃ Καίου Πετρωνίου Τουρπιλιανοῦ , καὶ Καισωνίου Παίτου. Nam Conſulatum eo anno Romæ geſſerunt, vt docent Faſti Capitolini , C. Cæſonius Pætus, & C. Petronius Sabinus Turpilianus. Euſebio dicuntur , Καισώνιος , καὶ Πετρώνιος. In Caſſiodori quoque Chronico non leue mendum eſt, in quo leguntur ; *Pius, & Turpilianus.* Reſcribe. *Pætus, & T.* Fuerunt autem Conſules iſti anno Neronis Imp. quinto.

CAP. XXII.

ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Δεινοφίλου.] Olymp. ccvii. anno i. Anonymus in Deſcript. Olymp. ad iſtum annum. Ἐν Ῥώμῃ θεράπαινα ἀπεκύησε πίθηκον.

ὑπαλδόντων ἐν Ῥώμῃ Κοίντου Οὐερατίου , καὶ Γναίου Πομπηίου Γάλλου.] Scribe. Κοίντου Οὐηρανίου , καὶ Γαίου Π. Conſules ſimul fuerunt Olymp. ccvii anno i. qui Claudij Cæſaris viii erat, C. Pompeius Longinus Gallus , & Q. Verannius. Ecce tibi in Faſtis Capitolinis. *C. Pompeius Longinus Gallus, Q. Verannius.* Euſebius in Chronico. Κόϊντος Βεράννιος. Γ. Πομπήϊος Γάλλος.

CAP.

CAP. XXIII.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Αὔλου Λουκιννίου Νερούα Σιλανιανοῦ, καὶ Μάρκου Οὐεστίνου Ἀττικοῦ.] Omninò censeo corruptum locum. Consules hi fuerunt Olymp. CCXI. anno I. Vrbis conditæ DCCCXVI. Apud Eusebium in Chronico commemorantur, Νερούας καὶ Ἀττικός. In Fastis Capitolinis. *P. Silius Nerua, C. Iulius Atticus Vestinus.* Vide varietatem. Prior Consulum Aulus Silanianus dicitur Phlegonti, qui in Fastis Cap. Publius Silius; posterior Marcus Atticus Vestinus, qui in Fastis C. Iulius Atticus Vestinus. Deinde in prioris nomine Λουκιννίου aliunde etiam irrepsisse videtur. Puto adhæsisse à præcedentis anni Consulum altero, qui fuerunt, C. Lecanius Bassus, & M. Licinius Crassus Frugi. Cassiodori Chronicon nihil hîc penè sani habet.

CAP. XXIV.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δομετιανοῦ Καίσαρος τὸ ἔνατον, καὶ Πετιλίου Ῥούφου τὸ δεύτερον.] Alter Consulum in Fastis Capitolinis dicitur, *T. Virginius Rufus.* Sed & illi in prænomine item variant; nam in priore consulatu, quem viginti annis antè cum L. Memmiò Regulo gessit, Publius, non Titus, nuncupatur.

CAP. XXV.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ, τοῦ αὐτοκράτορος γενομένου.] Archon Athenis Adrianus fuit annis ſex ante imperium acceptum, Olymp. CCXXII anno IV. Anonymus hoc ipſum narrat in Olymp. Deſcript. ad illum annum ΑΔΡΙΑΝΟΣ, ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γενόμενος. Ἐν Ῥώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Τραιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ.] De ſexto Traiani conſulatu conſentit Euſebius. Τραιανὸς τὸ ϛ'. καὶ Ἀφρικανός. Et Faſti Capitolini. *Imp. Caeſ. Nerua Traianus Aug.* VI. *C. Iulius Africanus* II. Chronicon Alexandrinum conſulatum hunc Traiani quintum ſtatuit; Caſſiodorus verò ſeptimum. In altero autem hoc obſeruandum, *C. Iulium* in Faſtis Capitolinis dici, qui Phlegonti *Titus Sextius.* Porrò illi ipſi Faſti ſecundùm Conſulem Africanum iſtum ponunt, ſed manifeſto errore librarij, qui omninò corrigendus, nam prioris Conſulatus nemo meminit, ne ipſi quidem illi Faſti.

CAP.

CAP. XXVII.

ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκίᾳ.] Id factum Olymp. CCVIII. anno IV. Anonymus in Descript. Olymp. ad illud tempus. ΚΟΝΩΝ. Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκίᾳ, δοῦλος στρατιώτου ἔτικεν. Meminit huius Curtilij Manciæ etiam Tacitus extremo Annali XIII.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Κοίντου Οὐλουσίου Σατορνίνου, καὶ Ποπλίου Κορνηλίου Σκιπίωνος.] Hi Consules fuerunt anno Vrbis DCCCIX. qui inter primum & secundum Neronis consulatum medius. Restituendum Cassiodori Chronicon erit, in quo par hoc Consulum excidit.

CAP. XXXV.

Ἐν τοῖς ὀρίοις.] ~~Doctissimus~~ Xylander tentabat, ἐν τοῖς ὄρεσιν. Non rectè. Scribo, ἐν τοῖς ὁρείοις. Vox est Græcobarbara Ὁρεῖον, detorta ex Latino *Horreum*. Glossæ Græcolatinæ. Ὁρεῖον. *Horreum*. Alijs per ω scribitur, Ὡρεῖον. Vide Glossarium nostrum illà dictione. Sic supra, cap. I. Ἀναστὰς, ἐκέλευεν τὴν μὲν ἄνθρωπον καταχλείειν ἐκτὸς ὁρίων· οὐ γὰρ συμφέρειν ἔτι ταύτην ἐντὸς ὁρίων πθῆναι εἰς γῆν, Itidem rescribendum, ὁρείων.

In Libellum,

Περὶ μακροβίων.

CAP. I.

Τῆτ☉ Πετρώνι☉, Πορὶυ ὑός.] Scrib. Τίτ☉ Πετρώνι☉. Σπορὶυ ὑός. Et ita videtur legiſſe etiam Gul. Xylander.

Τίτ☉ Ἐρύσι☉ Πολλίων.] Fortè. Τίτ☉ Ἐρύκι☉ Π.

Βονζησόνυ παροικυ Πόλπης, Μακεδών.] Scrib. Βόιζης Τονυ, Παροικοπολίτης, Μ.

Σάρκης Κιλαμακέτις, Ἀμφιπολῖτις.] Scripſerim, Σάρκη Σκίλα Μακέτις, Ἀ.

Βιθυσδιζάσυ.] Fortè, Βίθυς Διζάσυ.

Μάντις καὶ Προίζυ Μακεδών.] Fortè. Μάντις καπρόιζυ Μ. Vt ſit, *Mantis Cæpræzi F.*

CAP. II.

Δημόκριτ☉ Ἀβδηρίτης, ἔτη ἑκατὸν πέσαρα.] Ita etiam Lucianus in Longæuis. Δημόκριτ☉ μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς πεσάρων καὶ ἑκατὸν, ἀποχόμδυ☉ τροφῆς, ἐτελεύτα. Hipparchus auctor, vixiſſe annos CIX. Diogenes Laërtius in hoc Democrito, lib. IX. Ἀλυπότατα τὸν βίον (ὁ Δημόκριτος)

τὸ προήκατο, ὥς φησιν Ἵππαρχος, ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιούς.

Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα.] Lucianus viginti annos Ctesibio addit, loco citato. Συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἱστορεῖ. Vterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur; Οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. Itaque sine vllo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν.

CAP. IV.

Διὰ τούτου τοῦ χρησμοῦ ἀποδείκνυται δέκα γενεὰς αὐτὴν κατ᾽ ἀνθρώπους γεγονέναι.] Atqui hoc nusquam in istis versibus apparet; ergo certum, lacunam esse.

In Fragmentum,

Περὶ τῶν Ὀλυμπίων.

Totum Opus, cuius hoc fragmentum tantùm, in sedecim libros tributum fuit. Suidas de eo. Ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις´. ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθ´ Ὀλυμπιάδος τὰ πραχθέντα πανταχοῦ.

Et

Et obseruа in istis verbis, desiisse in Olympiade CCXXIX. Clare id ipsum etiam Anonymus in Descript. Olymp. in eius Olympiados anno [illegible]v. Μέχρι τούτου Φλέγων Τραλλιανὸς, ἀπελεύθερος Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις΄. Photius ait, legisse se ad CLXXVII Olympiadem. Accipe verba. Ἀνεγνώσθη Φλέγοντος Τραλλιανοῦ, ἀπελευθέρου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, Ὀλυμπιονικῶν καὶ Χρονικῶν συναγωγή. προσφωνεῖ τὸ σύνταγμα πρὸς Ἀλκιβιάδην τινὰ, ὃς εἷς ἦν τῶν εἰς τὴν φυλακὴν τεταγμένων τοῦ Ἀδριανοῦ, ἄρχεται δὲ τῆς συναγωγῆς ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. διότι τὰ πρότερα, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι σχεδόν τι πάντες φασὶν, οὐκ ἔτυχεν ὑπό τινος ἀκριβοῦς καὶ ἀληθοῦς ἀναγραφῆς· ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλως τῶν ἐπιτυχόντων καὶ οὐ συμφώνως ἔγραψαν, ὅσοις καὶ γράψαι πεφιλοτίμηται. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος, ὥσπερ ἔφημεν, ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ποιεῖται. κάτεισι δὲ, ὡς αὐτὸς φησὶ, μέχρι τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων. ἐμοὶ δὲ ἀνεγνώσθη μέχρι τῆς ροζ΄ Ὀλυμπιάδος. Inscripsit autem Alcibiadi cuidam, vni è custodibus corporis Hadriani. Habes in citatis statim Photij verbis. Προσφωνεῖ τὸ σύνταγμα πρὸς Ἀλκιβιάδην τινὰ, ὃς εἷς ἦν τῶν εἰς τὴν φυλακὴν τεταγμένων τοῦ Ἀδριανοῦ. De stylo mox judicium suum subiungit Photius. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν οὔτε λίαν χαμαιπετὴς, οὔτε τὸν Ἀττικὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς διασώζων χαρακτῆρα. ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγωνισμάτων ὀνόματα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ ἡ

περὶ

περὶ τοὺς χρησμοὺς ἄκαιρος φιλοπονία τι καὶ φιλοτιμία, εἰς κόρον ἀπάγουσα τὴν ἀκροατὴν, καὶ μηδὲν ἄλλο τῶν ἐν τῷ λόγῳ προκύπτειν συγχωροῦσα, ἀηδῆ τε σχεδὸν τὸν λόγον δεικνύει, καὶ χάριτος οὐδὲν ἔχειν παρατίθησι. Χρησμοῖς δὲ παντοίοις εἰς ὑπερβολὴν ἐστὶ κεχρημένος. Vides autem titulum Operis, ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ. Itaque bifariam citatur, & *Olympiadas* alij indigetant, alij *Chronicorum libros*. Olympiadas quidem laudat Constantinus Porphyrogeneta lib. II. Them. XII. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι πεντεκαιδεκάτῃ. Et pluries Stephanus. Ac primùm in Γέργις. Ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώτῃ. Iterum in Διὸς ἱερόν. Τὸ ἐθνικὸν, Διοσιερίτης· ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι. In Αὔγουστα. Οἱ πολῖται, Αὐγουσταυνοί. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι ὀγδόῃ. Et in Λῆνος. Ὁ πολίτης, Ληναῖος· Φλέγων τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ Ὀλυμπιάδι. Vide eundem in Βέλιτρα, Μαιανδρούπολις, Νίβις, Ταῤῥαχίνη. Chronicorum nomine laudat Origenes in Matthæum Tractatu XXIX. & XXXV. Et distinctè librum VIII Stephanus in Κρίμη. Φλέγων ἐν ὀγδόῳ Χρονικῶν. Eusebius XIII nominat in Chron. Γράφει δὲ, καὶ λέγει, ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας γράφων Φλέγων, περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ, ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. Τῷ δὲ ἔτει τῆς σβ' Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωρισμένων πρότερον. καὶ νὺξ ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισ-

μός τι μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας κατεστρέψατο. Vbi habes ecce fragmentum item Operis. Ex Eusébio autem transtulit Paulus Diaconus, Hist. Misc. lib. VII. *Scribens autem inter cæteros & Phlegon, qui Olympiadas super ipsis enumerat, in tertiodecimo sermone eisdem verbis adserit. Porrò quarto anno* CCII *Olympiadis facta est defectio solis maxima, & nox horâ sextâ diei facta est: ita vt etiam stellæ in cœlo apparerent. Terræmotus etiam magnus in Bithyniâ factus plurimam Nicææ partem vrbis subuertit.* Et Maximus in Scholijs ad Dionysij Areopagitæ Epist. VII. *μέμνηται μὲν καὶ Φλέγων, ὁ Ἑλληνικὸς Χρονογράφος, ἐν τρισκαιδεκάτῳ Χρονογραφιῶν, ἐν τῇ σβʹ Ὀλυμπιάδι, τῆς ἐκλείψεως ταύτης.* Ante omnes verò Origenes Contra Celsum, lib. II. qui de numero tamen ambigit. *Φλέγων μέντοι ἐν τρισκαιδεκάτῳ, ἢ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν Χρονικῶν, καὶ τὴν περί τινων μελλόντων πρόγνωσιν ἔδωκε τῷ Χριστῷ.* Et mox. *Περὶ δὲ τῆς ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος ἐκλείψεως, οὗ βασιλεύοντος καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔοικεν ἐσταυρῶσθαι, καὶ περὶ τῶν μεγάλων τότε γενομένων σεισμῶν τῆς γῆς, ἀνέγραψε καὶ Φλέγων ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν Χρονικῶν.* Ego rectum numerum censeo XIV. Nam, vt calculum subducamus, iustâ operis diuidendi proportione, in singulis libris fuerint Olympiades quindecim; ac postremus, imperfectus, quatuor tantùm in se habuerit; plures habiturus, si Phlegonti vita diuturnior fuisset.

Ergo Olympias CCII pertractata libro XIV fuerit. Supergressum autem Phlegontem annum quartum Olympiadis ducentesimæ vicesimæ nonæ, ita vt vlterius etiam progredi eum voluisse non inanis sit coniectura, inde certum est; quod in libro Περὶ θαυμασίων, cap. x. Consules nominet M. Plautium Siluanum, & Sentium Augurinnm, qui Consulatum administrârunt Olymp. CCXXXIII anno IV. qui fuit Antonini Pij XVIII.

τοῦ Εὐρόπου.] Pausaniæ in Laconicis Eurypon dicitur, Εὐρυπῶντος υἱὸς γίνεται Πρύτανις. Et hoc verum viri nomen fuit, hîc corruptum. Ecce iterum alibi apud eundem Pausaniam in Corinthiacis. Λακεδαιμονίων δὲ, καὶ τοῦ βασιλέως Νικάνδρου, τοῦ Χαρίλλου. τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ Εὐνόμου, τοῦ Πρυτάνιδος, τοῦ Εὐρυπῶντος, ἐς τὴν Ἀργολίδα ἐσβαλόντων στρατιᾷ, συνεσέβαλόν σφισιν οἱ Ἀσιναῖοι. Estque geminus isti locus in Messenicis. Corruptus quoque Plutarchi locus in Lycurgo, vbi Εὐρυτίων pro Εὐρυπῶν scribitur, procliui lapsu. Δοκεῖ πρῶτος ὁ Εὐρυτίων τὸ ἄγαν μοναχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας. Restitue itaque, ὁ Εὐρυπῶν. Et paullò ante. Πατροκλέους μὲν ἢ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ, Εὐρυτίωνα. Iterum repone, Εὐρυπῶντα. Ab eius nomine posteri ipsius Εὐρυπωντίδαι nuncupati. Pausanias in citatis Laconicis. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην Εὐρυποντίδας

ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν. Et mox. Ἐπὶ δὲ τῷ πέραν τῆς Ἀφεταΐδος, ἐγγύτατα ἤδη τοῦ τείχους, Δικτύννης ἐστιν ἱερὸν, καὶ βασίλειοι τάφοι τῶν καλουμένων Εὐρυπωντιδῶν. Themistius in Oratione, quæ Βασανιστὴς, ἢ φιλόσοφος inscribitur. Λακεδαιμονίους δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τά τε ἄλλα τὸν Λυκοῦργον αἰσχύνειν, καὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας ὁμοίως μὲν δούλους, ὁμοίως δὲ ἐλευθέρους ἀνάγειν, τόντε εἵλωτα, εἰ τύχοι, τόντε Εὐρυπωντίδην, ἢ Ἀγιάδην. Ita etiam illic scribo; nam editur hactenus in vulgatis, τόν τε Ἐρυπωντίδην. Quamobrem emendandus rursum Plutarchus, in citato iam Lycurgo. Οὐκ ἀπὸ τούτου τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας. Et in Agide. Ἆγις μὲν, Εὐρυπωντίδης, καὶ Εὐδαμίδα παῖς. Perperam enim isthic editum, Εὐρυπιωνίδας; hîc, Εὐρυπιωνίδης. Minus corruptus idem Lysandro. Ἐβασίλευον ἐκ δυοῖν μόνον, Εὐρυπιωντίδαι καὶ Ἀγιάδαι προσαγορευόμενοι. Corrige ad præscriptum, Εὐρυπωντίδαι.

τοῦ Σώσου.] Scrib. τοῦ Σόου. Nam Sous, non Sosus, nomen viro. Pausanias in Laconicis. Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τῷ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, &c. Plutarchus in Lycurgo. Πατροκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου, γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ, τὸν Εὐρυπῶντα. Ita enim iam illic scribendum esse ostendi; non, Εὐρυτίωνα. Et mox. Λέγεται δὲ τὸν Σόον, ἐν χωρίῳ χαλεπῷ καὶ ἀνύδρῳ πολιορκούμενον

μένον ὑπὸ Κλιτορίων, ὁμολογῆσαι τὴν δορέκτητον γλῶ αὐτοῖς ἀφῆσιν, Contractè Σοῦς dicitur apud Platonem in Cratylo. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν ἐνδοκίμων, καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς. τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. Vbi habes ſimul rationem nominis, quæ etiam apud Ariſtotelem occurrit De Cœlo lib. IV. cap. VI. Φησὶ γὰρ οὐκ εἰς ἓν ὁρμᾶν τὸν σοῦν· λέγων σοῦν τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων.

πρῶτος δ' ἐπεφανώθη Δαϊκλῆς Μεσσήνιος τῇ ἑβδόμῃ ὀλυμπιάδι στάδιον ἐνίκα.] Scribe Δ. Μεσσήνιος, ὃς τῇ ἑβδόμῃ ο'. Habes hæc ipſa de Daicle apud Dionyſium Halicarnaſſeum Antiquit. Rom. lib. I. & Anonymum in Olymp. Deſcript.

FINIS.

RERVM

In his

PHLEGONTIS

Opuſculis Memorabilium,

INDEX.

Numerus Capita deſignat. M. Mirabilia. L. Longæuos. O. Fragmentum De Olympijs.

A.

L. *Aelius*

Apollini

B.

C.

C. Ca-

E.

F.

G.

H.

I.

C. Iu-

L.

M.

N.

O. Olym-

O.

P.

Q. P. Qui-

Q.

R.

S.

T.

Tibe-

V.

FINIS.

AVCTO-

AVCTORVM,

Qui apud

PHLEGONTEM

Citantur,

INDEX.

FINIS.

